

Jamsai

ทดลองอ่าน

รอยจำ

Jamsai
ที่เรือนใจ

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ฉันไม่อยากหลงรักคุณ ทุกวันนี้แค่การที่ฉันความจำหาย โดนขู่ฆ่า แถมมีคนที่สะกดรอยตามเป็นโขงก็แ่พอแล้ว ฉันสับสนว่ารักคุณทั้งที่ไมู้จักคุณเลย ฉันต้องพยายามให้ตัวเองเลิกเชื่อเป็นเดือนๆ แล้วคุณก็มาทำฉันหวั่นไหวอีก แบบนี้มันไม่โอเค ฉันตกลงกับคุณแล้วว่ารับผิดชอบตัวเองโดยไม่งอแง แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าฉันอยากรับผิดชอบตัวเองนะ..."

"เมื่อที่ว่าคุณบอกว่าคุณหวั่นไหวเพราะผมเหรอ" เซนส่งเสียงแทรก มือใหญ่ยกขึ้นมาประคองแก้มของเธอไว้ข้างหนึ่งไม่ให้เธอหันหนีไปไหนได้

"ฉันไม่ควรหวั่นไหวกับผู้ชายที่ใส่ชุดนอนฝาลมหนาวออกไปซื้อไอศกรีมให้ฉันหรือไง" เพราะตากลมกลับ น้ำใสรินอยู่ในดวงตาคู่สวย...เธอรู้ตัวว่าพูดมากไปแล้ว ไมู้ว่าเพราะฤทธิ์ไวน์หรือเพราะความรู้สึกที่เก็บกดอัดแน่นอยู่ในอกมานานกันแน่ แต่ไม่ว่าอย่างไรมาถึงจุดนี้แล้วจะยั้งปากก็คงเข้าไป

"ควรสิ ควรมากเลย"

รอยจำในเรือนใจ

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2244-3

ภาพประกอบ Songquan / Shutterstock.com
Saami Ansari / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดิ์ค่ะแฟนเลิฟทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งกับผลงานใหม่ล่าสุดของ Andra

สำหรับแฟนๆ ที่ได้อ่าน 'ร้ายรอนใจ' ชุด 'Trick or Treat' ไปเมื่อเดือน มีนาคมที่ผ่านมา น่าจะมีแอบกรี๊ด 'เซน คอตเวลล์' น้องชายมาดนิ่งของคุณธาม กันมาบ้าง ซึ่งคราวนี้คุณเซนได้กลับมาในฐานะพระเอกอย่างเต็มตัวคู่กับ 'เพราตา' เพื่อนรักของจินตมาทาคู่เคยแอบหลอกตาคูคุณธามไว้อย่างเจ็บแสบ!

และหากยังจำกันได้ นั่น เดิมทีความสัมพันธ์ระหว่างคอตเวลล์กับพิตซ์สตัน ก็เคยกึ่งๆ จะเป็นอริกันมาก่อน แต่ในเรื่อง 'รอยจำในเรือนใจ' นี้เราจะได้เห็น พัฒนาการความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ของสองตระกูลใหญ่แห่งอังกฤษ ซึ่งก็ เปลี่ยนแปลงไปตามความสัมพันธ์ของคุณเซนกับสาวแพมล้วนๆ

ส่วนเพราะเหตุผลอะไรหนุ่มสาวที่เคยรู้จักกันเพียงผ่านๆ ถึงได้กลายมาเป็น 'คู่รักก้ามะลอ' ได้ นั้น เลิฟขออูบไว้ก่อน แต่แอบสปอยล์เลยว่า...เล่มนี้เรา จะได้เห็นคุณเซนมาดนิ่งในบทบาทใหม่ เป็นหนุ่มสายเบย์ สายป่า ทั้งยังหึงโหด และน่ารักซื่ออ่อนหนักมากกก

เกริ่นมาขนาดนี้ก็แทบจะทงรอกันต่อไปไม่ไหวแล้วใช่ไหมคะ งั้นเชิญ เพื่อนๆ พลิกหน้ากระดาษไปลุ้นกันเลย!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ชื่อแอนด์คะ... ครั้งหนึ่งของนามปากกา Andra ก็ได้มาจากชื่อเล่นนี้แหละ เป็นคนช่างอ่านมาตั้งแต่จำความได้ อ่านทุกสิ่งอย่างตั้งแต่การ์ตูนยันหนังสือธรรมะ ยิ่งโตก็ยิ่งอ่าน สุดท้ายกลายเป็นขยับมาเขียน เผลอแป็บเดียวก็เขียนมาหลายปีแล้ว และทุกวันนี้ก็ยังมีความสุขกับการเขียนอยู่ และยังคงที่อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันกับความมหัศจรรย์แห่งโลกของตัวอักษร มันสร้างโลกได้ สร้างประสบการณ์ได้ และสร้างมิตรภาพได้ เลยตั้งใจว่าจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ เพราะนอกจากเป็นสิ่งที่รักแล้ว ยังอยากแบ่งปันความมหัศจรรย์กับทุกคนด้วย

ขอขอบคุณจากใจสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือผู้อ่านทุกท่าน ถ้าขาดใครคนใดคนหนึ่งไป Andra ก็คงไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับความอบอุ่นและความรู้สึกดีๆ ที่มอบให้กันไม่ขาด ใครจะเชื่อว่าตัวอักษรจะถักทอเป็นมิตรภาพที่งดงามได้ขนาดนี้เสมอ

ติดต่อ ดิซม ทักทายกันทางแฟนเพจ <https://www.facebook.com/Andra>.
Writer นะคะ ^^

Andra

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

จริงสิ เห็นเซน คอตเวลล์มีคิวขึ้นพูดบนเวทีด้วย...ตอนนี้เขาน่าจะอยู่ที่มุมไหนสักมุมในงานนี้แล้ว และเขาน่าจะช่วยให้เราได้

นั่นคือความคิดเมื่อราวสิบห้าปีก่อนของเพรดา ก่อนที่เธอจะเริ่มต้นอกเดินไปทำงานกาล่าดินเนอร์สุดหรูที่ถูกจัดขึ้นใจกลางกรุงโรม พร้อมกับนั้นก็สอดสายสายตาหาทายาทลำดับที่สองของเจ้าพ่อสื่อชื่อดังแห่งเกาะอังกฤษอย่างแนบเนียน

นี่ถ้าเป็นเมื่อสักหกเดือนก่อนแล้วมีใครบอกว่าเธอจะต้องเดินมองหาเซน คอตเวลล์แบบนี้เธอคงจะคิดว่าอีกฝ่ายเมามา ไม่ต้องนับเรื่องที่เธอคิดจะขอความช่วยเหลือจากเขาด้วย

รู้งี้ไม่น่ามาอิตาลีคนเดียวเลย เพรดาบ่นตัวเอง แต่เธอก็ไม่เสียเวลากับการบ่นนานนัก เพราะมาถึงจุดนี้มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบ่น เธอมาอยู่อิตาลีหนึ่งสัปดาห์แล้ว ประเด็นสำคัญในตอนนี้เป็นเธอต้องหาทางกลับอังกฤษให้เร็วที่สุด เธอไม่แน่ใจว่าเซนจะช่วยเธอได้อย่างไรบ้าง เธอต้องคิดให้ดีว่าจะขอให้เขาช่วยยังไง

หากที่แน่ๆ เธอคงต้องขอให้เซนช่วยรับบทคนรักของเธอ...ดูเหมือน

ตอนนี้เขาจะโสด อันที่จริงเขาก็น่าจะโสดตลอดเวลานั้นแหละ แต่เธอก็ไม่รู้ว่าเขาจะยอมช่วยรับสมอ้างเป็นคนรักของเธอหรือเปล่าอยู่ดี เพราะดูเขาเป็นคนที่ไม่น่าจะให้ความร่วมมืออะไรกับใครง่าย ๆ เลย

เอาเถอะ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของเธอกับพวกคอตเวลล์ก็ถือว่าดีขึ้นนิดหนึ่งแล้ว แถมเพื่อนสนิทเธอก็เป็นว่าที่พี่สะใภ้ของเซนอีกต่างหาก ดังนั้นเขาน่าจะยอมช่วยพาเธอกลับอังกฤษ...หวังว่าจะ

เพราะตาสอดสายสายตาไปทั่ว ขณะเดียวกันก็พยายามเรียบเรียงข้อมูลและแผนการในหัว จนกระทั่งดวงตาสีนิลเบนไปเจาะร่างสูงร่างหนึ่งที่กำลังเดินอยู่บนสนามหญ้าด้านข้างระเบียงทางเดินที่เธออยู่ เธอเบิกตากว้างพร้อมก็บ่ร้องเสียงลั่นออกมาทันที

"คุณ!"

อีกฝ่ายหันมา เพราะอยู่ในตำแหน่งย้อนแสงทำให้หญิงสาวเห็นหน้าเขาไม่ชัดนัก หากเธอก็ไม่สนใจอยู่แล้วว่าเธอจะมีสีหน้าท่าทางอย่างไร ประเด็นก็คือเธอได้เจอเซน คอตเวลล์แล้ว!

ดวงหน้าสวยหันซ้ายหันขวา พอเห็นว่าบันไดทางลงจากระเบียงไปยังสวนอยู่ห่างไปไกลพอสมควร เธอก็ตัดสินใจถลกรกระโปรงยาวของซุตราตรีสีเขียวน้ำทะเลขึ้นแล้วตัวตวยาวๆ ปีนข้ามรั้วระเบียงเสียเลย แล้วไม่ก็วินาทีถัดมาเธอก็กระโดดลงมาบนพื้นสนามหญ้า แต่ความรีบร้อนกับสันสูงที่สวมใส่อยู่ทำให้เธอเสียหลักไปกอดคนที่กำลังอึ้ง และเธอก็ทำให้เขาอึ้งซ้ำด้วยการกระชับแขนกอดเขาไว้แน่นขึ้นแทนที่จะถอยห่างออกไป

"คุณเซน ฉันตามหาคุณแทบแย่!"

เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลลอนด์ขมวดคิ้ว ยิ่งงงหนักเข้าไปอีก แขนยาวๆ พยายามจะดันร่างโปรงในซุตราตรีออกไป ทว่าก็ไม่สำเร็จเพราะสองแขนของเธอกอดเขาไว้แน่นมาก

"คุณจะกลับลอนดอนเมื่อไหร่คะ"

"คืนนี้..." เขาพูดได้แค่คำเดียวเธอก็โพล่งสวนกลับมาทันที

"ดีเลย คุณมีเจ็ตส่วนตัวใช่ไหม งั้นฉันกลับด้วยนะ!"

เซน คอดเวลล์นั่งอึ้งอีกคำรบอย่างช่วยไม่ได้ แต่หลังจากสบตากับเธอแล้วไม่เห็นหัวแหวว่าเธอล้อเล่น เขาเลยออกปากถาม

"ที่ลอนดอนมีเรื่องด่วนหรือไง"

"เปล่าค่ะเปล่า แต่มีเรื่องด่วนที่นี่แหละ ฉันต้องออกจากอิตาลีให้เร็วที่สุด"

"ทำไม" เขาถาม ขณะเดียวกันก็พยายามแกะตัวเองออกจากอ้อมแขนของเพราตา พอสำเร็จขยายาวๆ ของเขาก็ก้าวออกเดินทันที "เดี๋ยวผมต้องขึ้นเวที"

"ฉันไปด้วย" หญิงสาวแทบจะกระโจนไปเกาะท่อนแขนแข็งแรงไว้ ใบหน้าหล่อจัดของคนที่กำลังหยิบมือถือขึ้นมาดูหันมาหาเธออีกรอบ เขารู้ว่าเธอต้องตามมาแต่ก็ไม่คิดว่าเธอจะเกาะเขาเป็นลูกสิงแบบนี้ ซึ่งเธอก็พอเอาได้เลยรีบรีบรีบพูดเร็วปรือ "คุณช่วยสวมบทบาทเป็นแฟนของฉันสักคืนได้ไหม"

"อะไรนะ" เซนแทบจะหยุดเดินทั้งที่กำลังรีบ

"มันจำเป็นจริงๆ ฉันกำลังต้องการแฟนด่วนๆ" เพราตาส่งสายตาอ้อนวอนไปหาชายหนุ่ม "คืองี้ ฉันมาถึงอิตาลีเมื่ออาทิตย์ก่อน แล้วฉันก็ได้เจอ..."

เสียงแจ้วๆ ของหญิงสาวถูกกลบด้วยเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ในมือของเซน เธอเลยจำต้องเงยบเพราะเขากดรับสายแล้วยกมันแนบหูทันที

คนอะไรแบบนี้เนี่ย เธอบ่นในใจ แต่สุดท้ายก็บัดมันทิ้งไปอย่างรวดเร็ว เอาเถอะ อย่างน้อยก็ได้เจอเขาแล้ว เขาคงไม่ใจร้ายทิ้งเธอไว้ที่อิตาลี... และอย่างน้อยเขาก็ไม่ได้สะบัดแขนเธอทิ้งด้วย

เพราตาเดินเกาะแขนชายหนุ่มกลับเข้าไปในอาคาร ขณะที่เขาก็มุ่งมั่นกับการคุยโทรศัพท์จนคล้ายไม่ได้สนใจอะไรอย่างอื่น ซึ่งเธอก็ไม่แปลกใจ

เพราะเท่าที่ฟังดูมันเป็นบทสนทนาเกี่ยวกับการติลธูริกที่น่าจะสำคัญไม่น้อย งานกาล่าดินเนอร์ในคืนวันนี้เป็นงานที่เธอขนานนามให้เองว่า 'จับฉ่าย' แต่ก็เป็นงานจับฉ่ายยักษ์แห่งปีของอิตาลีทีเดียว มันเริ่มมาจากการที่นักพฤกษศาสตร์ผสมสายพันธุ์กุหลาบจนได้สายพันธุ์ใหม่ที่ให้ดอกใหญ่ พอร์มสวย และมีกลิ่นหอมนาน กุหลาบสายพันธุ์ใหม่นี้สวยจนเป็นที่สนใจของสาธารณชนทั่วโลก เมื่อมีกระแสใหญ่โต จากที่จะมีงานเปิดตัวกุหลาบสายพันธุ์ใหม่ในแวดวงพฤกษศาสตร์ธรรมดา ก็กลายเป็นงานอีเวนต์ที่มีทั้งแฟชั่นโชว์และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย ซึ่งนิตยสารแฟชั่นหัวสำคัญของ คอตเวลล์ก็มีเอี่ยวอยู่ด้วย ดังนั้นเซน คอตเวลล์จึงเดินทางจากอังกฤษมาอยู่ในงานคืนนี้ด้วย

ถือเป็นโชคดีของเธอ...

ชายหนุ่มเดินไปคุยโทรศัพท์ไปจนกระทั่งถึงประตูเข้าหลังเวที ใครสักคนที่น่าจะเป็นฝ่ายประสานงานไม่กี่เลขาฯ รอเขาอยู่ อีกฝ่ายทำท่าแปลกใจที่เห็นเธอคงแขนเขามาหากก็ไม่ได้พูดอะไรและปล่อยให้เธอเดินผ่านเข้าประตูไปพร้อมเซน จากนั้นพวกสต๊าฟด้านหลังเวทีก็เข้ามาล้อม แต่เพราะเขาคุยโทรศัพท์อยู่พวกนั้นเลยหันไปเจรจากับคนที่มารอรับเขาแทน

ในที่สุดเซนก็วางสายโทรศัพท์จนได้ ตอนแรกเขาคิดว่าเขาจะถือโทรศัพท์ขึ้นไปคุยบนเวทีเสียแล้ว กระนั้นเธอก็ยังไม่มีโอกาสได้คุยกับเขาอยู่ดี เพราะเขาหันไปคุยกับคนที่พาพวกเธอเข้ามาต่อทันที บทสนทนาเกี่ยวกับการขึ้นพูดบนเวที เธอเลยได้แต่รออย่างอดทนจนกระทั่งเขาหันมา

"ผมต้องขึ้นไปพูดแล้ว" เซนพูดออกมาก่อนที่จะหันขยับปากเสียอีก ซึ่งเธอก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากพยักหน้ารับ

"นั่นฉันรอคุณตรงนี้นะคะ"

ชายหนุ่มมองหน้าเธอ เธอเองก็มองหน้าเขาไม่หลบตา จนกระทั่ง

เหลือบไปเห็นบุคคลหนึ่งเดินมาตรงทางตา เธอจึงตั้งมือออกจากท่อนแขน แข็งแรงแล้วย้ายมันไปประคองใบหน้าหล่อเหลาอย่างรวดเร็ว ยิ่งไปกว่านั้น คือเธอยังยื่นหน้าไปประทับจูบลงบนริมฝีปากเรียกโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัวด้วย ตั้งแต่เจอกันเมื่อไม่กี่นาทีก่อนเช่นนี้เพราะหญิงสาวมาไม่รู้กี่หนแล้ว หากที่แน่ๆ หนนี้รุนแรงที่สุด แต่ก่อนที่เขาจะคิดอะไรเธอก็พูดเป็นภาษาไทย "ฉันต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ค่ะ คนของคุณจะอยู่ตรงนี้ด้วย ใช่ไหมคะ"

ดวงตาสีเฮเซลหรือสีเหลืองเล็กน้อยก่อนที่เขาจะพยักหน้ารับเบาๆ แล้วหันไปพูดกับลูกน้องด้วยเสียงต่ำลึกลับ "อยู่เป็นเพื่อนคุณผู้หญิงคนนี้" แล้วเขาก็หันกลับมาหาเธอ "ผมพูดไม่นาน"

เพราะตายังไม่ทันได้ตอบรับใดๆ ร่างสูงก็หมุนกายผลไปเสียแล้ว เธอระบายลมหายใจเบาๆ คิดว่าถึงเคมีเธอกับเขาจะไม่ค่อยตรงกัน แต่อย่างน้อย เขาก็เข้าใจอะไรไม่ยาก และดูแล้วเขาน่าจะยอมช่วยเธอแน่ๆ

"คุณทำงานที่อิตาลีหรือมาจากอังกฤษคะ" พอเขนไปแล้วหญิงสาวก็หันไปหาบุรุษที่เขนทิ้งไว้ให้อยู่เป็นเพื่อนเธอ นอกจากเขาแล้วบริเวณนี้ยังมีคนอื่นอีกพอสมควร สตาฟฟ์กลุ่มหนึ่งยืนอยู่บนยกพื้นหลังเวที และยังมีอีกหลายคนที่เดินผ่านไปมา เธอเลยค่อนข้างผ่อนคลาย

"ผมทำงานที่นี่แต่มาจากอังกฤษครับ" อีกฝ่ายตอบพร้อมอธิบาย "ผมเป็นลูกครึ่งอังกฤษ-อิตาลี เกิดในอังกฤษแต่ใช้ภาษาอิตาลีได้เลยถูกส่งตัวมาทำงานที่ออฟฟิศในโรมของคอตเวลล์ แล้ววันนี้ก็ถูกส่งมาดูแลบอส"

เธอพยักหน้ารับหึ่กหักแล้วแนะนำตัว...อย่างน้อยลูกน้องของเขน คนนี้ก็ดูน่าจะพอพึ่งพาได้ละมั้ง ยังไงก็ผูกมิตรไว้ก่อนแล้วกัน

เขนใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็ถึงมาจากเวที ทว่าเขากลับพบลูกน้องยืนอยู่

คนเดียวโดยไม่มีวีแววของเพราตาอยู่ด้วย แถมอีกฝ่ายยังหันไปหันมาเหมือนกำลังหาอะไรบางอย่างอีกต่างหาก

"คุณผู้หญิงล่ะ?"

"นั่นสิครับ คือผมรับโทรศัพท์แล้วของหล่นกิ้งไปทั่วผมเลยเดินไปเก็บ แต่พอเก็บของเสร็จหันกลับมามองอีกที่เธอก็หายไปแล้ว" คนเป็นลูกน้องตอบกลับอย่างไม่สบายใจ

'ฉันต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ค่ะ' คำพูดของเธอผุดขึ้นมาในหัวทันที และแม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมเธอต้องจูบเขา กระนั้นเวลานี้เขาก็รู้สึกว่ามันไม่ชอบมาพากล คนทั้งคนจะหายไปเฉยๆ ได้อย่างไร

"หาให้เจอ" ชายหนุ่มสั่งสั้นๆ อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วรีบผละไป ขณะที่เขาหันไปรอบๆ ซึ่งแน่นอนว่าไม่เห็นเพราตาแต่เขาก็เห็นว่าม็อสตาฟฟ์ของงานเดินผ่านไปมาเป็นระยะ

ถึงบริเวณหลังเวทีจะไม่พลุกพล่านแต่ก็ไม่ได้ร้าง เพราตาจะอันตรายหายไปโดยไม่มีใครเห็นได้อย่างไร มันแปลกเกินไป...เซนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสูท เขารู้ดีว่าตนไม่มีเบอร์โทรของหญิงสาว ถึงเขาจะรู้จักเธอมานานแล้วแต่มันก็เป็นเพียงการรู้จักหน้าและชื่อ แทบไม่มีอะไรมากกว่านั้น ทว่าเขาก็แน่ใจว่าตนสามารถหาเบอร์ของเธอได้ไม่ยากนักถ้าต้องการ

หลังจากซึ่งใจอยู่พักหนึ่งชายหนุ่มก็กดต่อสายกลับไปหาเลขานุการที่อังกฤษ แม้จะทราบว่าเวลานี้ตีึกมากแล้วก็ตาม

"นี่ฉันเองนะ ช่วยหาเบอร์ของเพราตา ลูกเลี้ยงของพวกพิตซ์สตันให้ฉันที"

บทที่ 1

Black out

บางสิ่งที่หายไป

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ที่แทรกตัวเข้ามาในโสตประสาทกระซก
เซน คอดเวลล์ออกจากห้องนิทรา เขาสะดุ้งแล้วลืมตาขึ้นทันที หากก็ต้อง
ใช้เวลาอีกราววินาทีกว่าจะเข้าใจว่ามีคนโทรเข้ามาหา ถึงจะรู้สึกเหมือนเพิ่ง
ได้นอนไปไม่นานแต่เขาก็เอื้อมมือไปคว้ามือถือจากโต๊ะหัวเตียงมาดู นอกจาก
พบชื่อพี่ชายลอยเด่นอยู่บนกลางจอแล้ว ดวงตาที่ฉาบไว้ด้วยความง่วงงุน
ของเขายังสังเกตเห็นตัวเลขเวลาตรงมุมบนของจอด้วย และนั่นก็ทำให้เขา
ต้องถอนหายใจออกมา

ฟ้าที่ลอนดอนยังไม่สว่างด้วยซ้ำ ชายหนุ่มเพิ่งได้นอนไปแค่สองสาม
ชั่วโมง เพราะเขาเพิ่งกลับจากนิวยอร์กเมื่อกลางดึกนี้เอง

ส่วนที่ไทยคงเป็นช่วงสายๆ เกือบเที่ยง หมอนั้นจะไปเดือดร้อนอะไร...

เซนพ่นลมหายใจเบาๆ แล้วหยุดเสียงเรียกเข้าที่ฟังดูน่ารำคาญกว่าปกติ
สามร้อยเท่าด้วยการรับสายโทรศัพท์

"ได้ข่าวเรื่องแพมรียัง" ธารมส่งเสียงมาดังลั่นตั้งแต่เขายังไม่ทันกดเปิด
สปีกเกอร์ด้วยซ้ำ

"แพม?" คนเป็นน้องชายวางมือถือลงบนเตียงแบบงงๆ พยายามนึก

ว่าผมไหนด หากปลายสายก็ช่วยเฉลยให้อย่างรวดเร็ว

"เพื่อนสนิทจินต์ไฉ่แล้ว เพราะตานะ!"

"อ้อ"

เขนตื่นขึ้นนิตหนึ่ง เพราะตาใช้ชื่อเล่นของตัวเองในการทำความรู้จักกับใครต่อใครที่อังกฤษ แต่เขกลับติดชื่อเพราะตาของเธอมากกว่า อาจเพราะมันแปลกหู ขณะเดียวกันเรื่องที่อิตาลีเมื่อสามวันก่อนผุดขึ้นในหัวทันที เขจึงถามต่อ

"ข่าวอะไร"

"เมื่อคืน...ทั้งคืนที่ไทยและอังกฤษ พวกพิตซ์ส์ตันเจอผมแล้ว อยู่ที่โรงพยาบาลในอิตาลี เห็นว่าโดนทำร้าย"

"โดนทำร้าย?" คราวนี้คนที่อังกฤษตาสว่างขึ้นทันที

"แพทริกส่งข้อความมาบอก จินต์เลยโทรกลับไปถาม หมอนั้นบอกว่าผมมีแผลโดนของแข็งกระแทกที่หัว เข้าใจว่าน่าจะพากันกลับมารักษาตัวที่อังกฤษวันนี้แหละ ตอนนี่จินต์เครียดมาก นายช่วยตามข่าวให้หน่อยได้ไหม นี่จินต์เพิ่งกลับมาหัดเดิน อยากไปหาเพื่อน แต่ฉันไม่อยากพาจินต์เดินทางไกลๆ ไปอังกฤษตอนนี้"

ถึงจะตาสว่างแล้ว หากสมองที่ยังไม่กลับมาทำงานเต็มรูปแบบก็ต้องใช้เวลาอีกใจกว่าจะเรียบเรียงข้อมูลให้เซนได้ครบถ้วน ซึ่งก็สรุปได้ว่าจริงๆ แล้วธามไม่ได้ห่วงเพราะตาไปมากกว่าห่วงแฟนตัวเอง แต่ก็นั่นแหละ มันก็ไม่แปลก

เอาเถอะ เขาเองก็อยากรู้ข่าวเพราะตาเหมือนกัน เพราะตั้งแต่คืนนั้นในอิตาลีเขาก็รู้สึกเหมือนมีคราบดำติดอยู่ในใจ และเขาก็ไม่มีเวลาชัดเจนออกด้วยเพราะตั้งแต่กลับมาจากอิตาลีคืนนั้นเขาก็ยุ่งจนแทบไม่มีเวลานอน

"เดี๋ยวผมส่งข่าว"

"โอเค จันแค้นนี้แหละ" ธามบอกแล้วก็วางสายไปเสียเฉยๆ

เขนกลอกตาก่อนจะยันตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง ความมั่งงั่งยังรุนแรงอยู่มาก

ทว่าก่อนจะกลับไปนอนอีกรอบ เขาก็ต้องสั่งคนให้ตามชาวของเพราตาก่อน พอหาพิกาปลุกตื่นมาอีกทีลูกน้องเขาก็น่าจะมีส่วนมารายงาน

ที่บอกว่าเธอโดนทำร้ายนั่นฟังดูไม่ดีเลย... และก็เป็นไปได้มากทีเดียว ว่ามันอาจเกี่ยวกับการที่เธอหายไปแล้วเขาตามหาเธอไม่เจอในคืนนั้นด้วย

ถ้าเป็นอย่างนั้นมันจะไม่ใช่แค่ฟังดูไม่ดี แต่ต้องถือว่าเลวร้ายเลยทีเดียว

เซนลงจากรถเมอร์เซเดส เบนซ์คันใหญ่เดินเข้าสู่โรงพยาบาลเอกชน ชื่อตั้งใจกลางมหานครลอนดอน เมื่อเช้าเขาสั่งให้คนติดต่อไปหาพวก พิตซ์ฮัสตันเพื่อถามข่าว จากนั้นเขาก็ตั้งใจจะนอน หากเอาเข้าจริงก็นอนไม่หลับ จนสุดท้ายก็ต้องลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวและรอข่าว สรุปว่าเมื่อคืนพวก พิตซ์ฮัสตันได้ข่าวจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในอิตาลีว่าเพราตาได้รับบาดเจ็บ และพักรักษาตัวอยู่ที่นั่นมาสองคืนแล้ว แพทย์อนุญาตให้ย้ายกลับมารักษาตัว ที่อังกฤษได้ ด้วยเงิน เส้นสาย และทุกอย่างที่พวกพิตซ์ฮัสตันมีทำให้การ ดำเนินการเป็นไปอย่างรวดเร็ว หมึงสาวจึงสามารถเดินทางกลับมาที่อังกฤษ ได้ในคืนเดียวกันเลยทีเดียว

ความจริงคำนี้เซนได้รับเชิญไปงานปาร์ตี้ของเซเลบริตี้รายหนึ่ง เขา ไม่ชอบอะไรแบบนี้อยู่แล้วเลยเบนเข็มมาที่โรงพยาบาลแทน... พอรู้แน่ๆ ว่าเพราตากลับมาถึงอังกฤษแล้วเขาก็ตัดสินใจโทรหาแพทริก พิตซ์ฮัสตัน พี่ชายต่างสายเลือดของเธอด้วยตัวเองเมื่อช่วงโมงก่อนเพื่อขออนุญาต มาเยี่ยมเธอ นอกจากอีกฝ่ายตอบรับแล้วยังบอกว่ายากเจอเขาอีกด้วย ซึ่ง เขาก็เดาว่าน่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเมื่อคืนนั้นที่อิตาลีนั่นเอง

คืนนั้นหลังจากที่หมึงสาวหายไปเฉยๆ เขาก็พยายามให้ลูกน้องตาม หาเธอในทุกทางที่ทำได้ ถึงขั้นยอมเลื่อนเที่ยวบินออกไปสองชั่วโมง หากก็ ไม่มีวีแววของเธอทั้งที่ในงานก็มีคนมากมาย โทรหาเธอก็ไม่ติด และเขาเอง ก็ไม่แน่ใจว่าเธอเปลี่ยนไปใช้เบอร์ท้องถิ่นของอิตาลีหรือเปล่า จนสุดท้าย

เขาก็ออมแพ้เพราะนอกจากกลับอังกฤษแล้วเขาต้องเดินทางต่อเพื่อไปจัดการ
ดีลสำคัญที่อเมริกาด้วย แต่เขาก็สั่งให้คนตามหาเพราตาต่อและตัดสินใจ
โทรหาแพทริกเพื่อเล่าเรื่องทั้งหมดให้อีกฝ่ายฟังด้วย แพทริกบอกว่าเพิ่งคุย
กับน้องสาวเมื่อเช้านี้

จนกระทั่งเซนเดินทางมาถึงอังกฤษเพื่อเปลี่ยนเครื่องบินเดินทาง
ต่อไปยังอเมริกา แพทริกก็โทรกลับมาหาเขาและบอกว่าติดต่อเพราตาไม่ได้
พยายามเช็กที่อยู่จากมือถือก็ไม่สำเร็จ อีกฝ่ายเลยเริ่มกังวลแล้วคิดว่าจะไป
อิตาลี เขาเลยให้แพทริกติดต่อกับเลขาฯ ของเขาเพื่อช่วยอำนวยความสะดวก
ให้ หลังจากนั้นเขาก็เดินทางไปอเมริกา แต่ด้วยความที่ยุ่งมากเลยไม่ได้
ติดตามข่าวเรื่องหญิงสาวมากนัก ไปๆ มาๆ กลายเป็นรู้ข่าวจากธามซึ่งอยู่ไกล
ถึงเมืองไทยเสียอย่างนั้น

เซนรู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขา หากเมื่อเพราตาโดนทำร้ายเขาก็
ยังอดรู้สึกผิดหน่อยๆ ไม่ได้...

ชายหนุ่มทราบว่าจะไปที่ไหนเพราะแพทริกบอกไว้แต่แรก เขาแค่
ต้องถามทางจากพยาบาลครั้งหนึ่ง แล้วก็เดินต่อไปอีกสองสามนาทีก่อนจะ
ได้พบกับสองพ่อลูกพิศพิศสัน

"เธอเป็นยังไงบ้าง" เซนถามหลังจากจับมือทักทายทั้งสองเรียบร้อยแล้ว
ขณะเดียวกันก็มองผ่านกระจกบานเล็กๆ ตรงประตูห้องเข้าไปด้านใน เขา
เห็นเธอนอนหลับอยู่บนเตียง บริเวณศีรษะมีผ้าพันแผลพันจนแทบเป็น
ผ้าโพกหัว ข้างเตียงมีสตรีอีกคนนั่งหันหลังให้ประตู ซึ่งก็น่าจะเป็นแม่ของเธอ

"ทางกายภาพก็โอเคดี แต่อย่างอื่นมีปัญหา นี่แหละที่ทำให้ผมอยาก
เจอคุณ" แพทริกบอกสีหน้าเคร่งขรึม ขณะที่เซนหันกลับไปมองอีกฝ่ายอย่าง
ประหลาดใจ

"อย่างไร?"

"เพราะมีการกระทบกระทั่งตอนที่ศีรษะ ความทรงจำของผมเลย

มีปัญหา"

"เราไปนั่งคุยกันตรงโซฟานั่นดีกว่า" จอห์น พิตซ์สตัน บารอน พิตซ์สตันที่เก้า หรือที่มักเรียกกันว่าลอร์ดพิตซ์สตัน* พ่อเลี้ยงของเพราตา พักกพยัดไปทางชุดโซฟาใกล้กับเคาน์เตอร์พยาบาล

เซนเดินไปตามการเชื้อเชิญโดยดี ดูเหมือนว่าเรื่องจะแย่งกว่าที่เขา คิดเอาไว้เสียอีก

"เท่าที่รู้จักจากโรงพยาบาลที่อิตาลี มีคนไปเจอแพมหมดสติอยู่แถว ซานเมืองของโรมเลยพาตัวมาส่งที่โรงพยาบาล พอได้สติแพมก็มีการ สับสน จำอะไรแทบไม่ได้เลย แถมมาตัวเปล่าด้วย โรงพยาบาลเลยไม่รู้จะ ติดต่อครอบครัวยังไง" เมื่อนั่งกันเรียบร้อยแพทริกก็เริ่มต้นบทสนทนาทันที "จนกระทั่งเมื่อคืนความทรงจำของแพมก็ค่อยๆ กลับมา เธอจำเบอร์มือถือ ของแม่ได้แล้วขอให้โรงพยาบาลโทรหา ท่านส่งข่าวต่อให้ผมไปที่โรงพยาบาล จนถึงตอนนี้แพมจำได้แค่ว่าขึ้นรถไฟไปอิตาลี แต่จำเรื่องหลังจากนั้นไม่ได้ เลย"

"เรื่องที่เจอผมคืนนั้นก็จำไม่ได้?"

"ไม่ได้" แพทริกกระบายลมหายใจเบาๆ "หมอบอกว่าความทรงจำที่ หายไปอาจกลับมาหรืออาจจะไม่กลับมาเลยก็ได้ แต่เท่าที่ตรวจดูทางร่างกาย ไม่มีอาการบาดเจ็บนอกจากที่หัว"

"คุณเลยอยากได้อินจากผมละเอียดยๆ ใช่ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในคืน นั้น" เซนพอจะเอาได้ เพราะถึงคืนนั้นเขาจะโทรหาแพทริก แต่เขาก็มีเวลา ไม่มากนักเลยพยายามเล่าเรื่องราวให้กระชับ สรุปเพียงรายละเอียดสำคัญ เท่านั้น

"ใช่ เพราะคุณบอกว่าแพมไปขอความช่วยเหลือจากคุณ" แพทริก พักกหน้ารับ

* ในระบบบรรดาศักดิ์ของอังกฤษ ชั้นชั้นขุนนางกเวนดยุกมักเรียกกันแบบย่อ ว่าลอร์ดหรือเลดี แล้วตามด้วย นามสกุลและ/หรือสถานที่

พูดตามจริงเซนไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องมาเยี่ยมสมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันในโรงพยาบาล แกรมยังได้มานั่งคุยกันแบบนี้ เพราะคอตเวลล์เคยมีคดีกับพิตซ์สตันมาก่อน

เรื่องก็คือเมื่อหลายปีก่อนลอร์ดพิตซ์สตันพบรักและแต่งงานกับแม่ฝ่ายชาวไทยคือพริ้มเพรา แม่ของเพราตา เรื่องนี้ค่อนข้างเป็นที่สนใจทีเดียว คอตเวลล์ทำธุรกิจด้านสื่อ มีแท็บลอยด์อยู่ในพอร์ทธุรกิจด้วย ซึ่งแท็บลอยด์ของคอตเวลล์ก็ถือเป็นสื่อหัวแฉๆ ที่เดียวที่เล่นขาวนี้ จนแพทริกไม่พอใจเลยมาฉกกับธาม แล้วทั้งสองก็เขม่นกันตั้งแต่วันนั้น ถึงตัวเขาจะไม่ได้เป็นคู่กรณีโดยตรงแต่ก็โดนเขม่นเหมารวมไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้ แต่เขาก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร

ช่วงที่ลอร์ดพิตซ์สตันแต่งงาน เสนีกับโคมฉาย พ่อแม่ของเขาก็หย่าขาดจากกัน เป็นการจากกันด้วยดี และจนถึงตอนนี้ทั้งสองก็ยังเป็นเพื่อนกัน รวมถึงไปมาหาสู่กันเนืองๆ โคมฉายย้ายกลับไปอยู่เมืองไทย และเมื่อเกือบสองปีที่แล้วธามก็ตามแม่ไป แกรมเป็นการตามไปแบบไม่ยอมกลับ คือไปยึดหน้าที่ดูแลธุรกิจคอตเวลล์ในฟากฝั่งเอเชียแบบไม่ปรึกษาเขาสักคำ ไม่ต่างจากเฮนรี่ที่ลู่งู ก็ทิ้งธุรกิจไว้ให้พวกเขาสองพี่น้องบริหาร ส่วนตัวเองก็หนีไปเที่ยวรอบโลก ซึ่งเขาก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากดูผลงานที่อังกฤชต่อตามลำพัง

เพราต้าย้ายตามพริ้มเพรามารเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษหลังจากแม่แต่งงานใหม่พักใหญ่ เธอดูสนิทสนมกับแพทริกดี จนในที่สุดนักข่าวของคอตเวลล์ก็เอาไปเขียนข่าวว่านอกจากแพทริกจะได้รับบรรดาศักดิ์ต่อจากพ่อแล้ว เธอก็อาจได้รับการเรียกขานว่าเลดี้ต่อจากแม่ด้วย แพทริกเลยโกรธขึ้นมาอีกรอบ คราวนี้เซนเป็นคนรับแรงเหวี่ยงเต็มๆ กระนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจแต่ความสัมพันธ์ระหว่างคอตเวลล์กับพิตซ์สตันก็คล้ายจะยิ่งแย่งไปอีก

กระทั้งธามไปรักกับจินตภา เพื่อนสนิทของเพราตา* คอตเวลล์กับ

* ติดตามเรื่องราวของธามและจินตภาได้ใน 'ร้ายเรือนใจ'

พิตช์สตันจึงถูกดึงเข้ามาใกล้กันโดยอ้อมอีกหน แถมมันก็เป็นไปในทางไม่ค่อยดีเสียด้วย เพราะพี่ชายของเขาดันไปทำจินตภาพเสียใจ เพราะตาพลอยโมโหจนถึงขั้นตั้งชื่อใหม่ให้รามแบบเจ็บแสบ ซึ่งก็โทษเธอไม่ได้ แต่ตอนหลังพอรามกับจินตภาพเข้าใจกันแล้วเพราะตาก็ขอโทษพี่ชายเขา รวมถึงตามมาขอโทษเขาด้วยทั้งที่เขาก็ไม่ค่อยเกี่ยวเท่าไร เขาเลยคิดว่าเธอเป็นคนที่ใช้ได้อยู่เหมือนกัน ตั้งแต่นั้นพอเจอกันตามสถานที่ต่างๆ เขากับเธอก็หักทायกันอยู่บ้าง แม้ไม่ได้ถือว่าสนิทสนมกันหากก็คงพอจะพูดได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างสองบ้านดีขึ้นเล็กน้อย

จนเกิดเรื่องที้อิตาลีเมื่อสามวันก่อน...

"อาคารนั้นเป็นอาคารเก่า ด้านหลังเวทีไม่มีกล้องวงจรปิด ผมให้คนที่นั่นพยายามเอาบันทึกล้องตรงประตูทางเข้าออกมาดูแต่ก็มีแค่ภาพตอนคุณแพมเดินเข้าหลังเวทีพร้อมผม พวกสตาฟฟ์ด้านหลังเวทีก็บอกไม่รู้ไม่เห็นกันหมด" เซนเล่าเรื่องตอนเจอเพราะตาให้ฟัง จากนั้นก็เล่าต่อไปถึงตอนที่เขาสั่งให้คนตามหาตัวเธอ

"นั่นมัน...ไม่แปลกเกินไปหน่อยหรือไง" ลอร์ดพิตช์สตันเอนหลังพิงโซฟาที่นั่งอยู่ สีหน้าเคร่งเครียด

"ใช่ครับ เพราะมันแปลกผมถึงอยู่ต่อจนวินาทีสุดท้ายแล้วก็โทรหาคุณแพทริก" เซนพยักหน้ารับ "ผมยังมีสำเนาบันทึกล้องวงจรปิดอยู่ ถ้าคุณอยากดูผมจะให้เลขาฯ ส่งให้"

"ขอบคุณ"

"แล้วทางคุณสงสัยอะไรหรือเปล่า พิตช์สตันไม่ได้มีศัตรูใช้ใหม่" เซนหันไปหาแพทริกที่นั่งทำหน้าครุ่นคิดเงิบๆ มาพักใหญ่แล้ว

"ไม่มี อย่างดีก็คู่แข่งทางธุรกิจตามปกติ" เจ้าของเรือนผมสีทองกับดวงตาสีฟ้าเข้มจัดจนเกือบเป็นสีน้ำเงินส่ายหน้า

"ผมสงสัยว่าถ้าคุณแพมเดือดร้อนแล้วทำไมไม่ติดต่อพวกคุณ แต่หันมา

ฟังผมแทน" มานึกดูหนุ่มมอคอดเวลล์ก็เสียใจอยู่น้อยๆ ที่วันนั้นเอาแต่คุยโทรศัพท์จนไม่ได้ฟังที่เธอจะพูด

"ตอนที่ผมถูกส่งไปโรงพยาบาล ผมไม่มีโทรศัพท์หรือข้าวของอะไรติดตัวเลย ถ้าผมไม่ได้รู้เรื่องผมมาขอความช่วยเหลือจากคุณก่อน ผมคงคิดว่าผมโดนทำร้ายเพื่อชิงทรัพย์" แพทริกระบายลมหายใจเบาๆ "แล้วยังได้มาฟังเรื่องจากคุณ ทุกอย่างก็ยิ่งดูแปลกไปหมด"

"ผมออกจากอังกฤษไปเกือบเดือนแล้ว ไปเที่ยวหลังเรียนจบนะ ตอนแรกเห็นว่าจะนัดไปกับเพื่อนสนิท...แฟนของพี่ชายคุณนั่นแหละ แต่ก็อย่างที่รู้ๆ กัน ผมเลยต้องไปคนเดียว" จอห์น พิตซ์สตันเหม่อมองเพดาน คล้ายกำลังคิดอะไรอย่างอื่นไปด้วยระหว่างที่ปากเล่า "ปกติผมจะติดต่อแม่เขาเป็นระยะๆ มีโทรหาบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะส่งข้อความมาบอกว่าอยู่ที่ไหน กำลังจะไปไหนอะไรทำนองนั้นนะ เช้าวันที่คุณติดต่อมาผมก็เพิ่งส่งข้อความมา เราเลยไม่ได้เอะใจเลยว่าผมกำลังเจออันตรายอะไรหรือเปล่า"

"มันอาจจะเกิดหลังจากนั้น..." แพทริกเดา "และมีมือถือผมก็อาจมีปัญหาหรือเกิดอะไรซักอย่างที่ทำให้ติดต่อเราไม่ได้"

"อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้" เซนนี่ทบทวนภาพเหตุการณ์ในคืนวันนั้น เธอมีกระเป๋าสะพายใบเล็กแบบที่ผู้หญิงมักใช้ในงานกลางคืน แล้วมีอะไรอีก... เขาพยายามคิด ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ "งานกาล่านั้นเป็นงานใหญ่และต้องมีบัตรเชิญถึงเข้างานได้ คุณผมเข้างานได้ยังไง"

"ผมไม่ได้เล่าให้แม่ฟังด้วยว่าจะไปงาน แคบอกว่าจะไปโรม ก่อนหน้านี้เขาลงไปเที่ยวทางใต้ของอิตาลีนะ" บรูซสูงวัยบอก

"ตอนนี้ผมสงสัยผู้ชายคนหนึ่งอยู่" แพทริกหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าदानในของเสื้อนอก ก่อนจะเปิดหน้าจอล้อแล้วยื่นให้เซนดู "รูปนี้ผมส่งมาให้แม่ตั้งแต่วันแรกๆ ที่ไปถึงอิตาลี บอกว่าได้เพื่อนใหม่ชื่อเปาโล เขาเป็นไกด์นำเที่ยวให้ด้วย เท่าที่รู้คือน่าจะเป็นคนทางใต้ ผมไม่แน่ใจว่า

หมอนี่ตามแพมมาถึงโรมใหม่ แต่เพื่อนใหม่ที่แพมเล่าถึงว่าใช้เวลาด้วยกันในอิตาลีก็มีแค่นี้ พวกที่รู้จักกันผ่านๆ ก็ไม่น่าจะพาแพมไปงานเลี้ยงใหญ่ๆ แบบนั้น"

เซนหลุบดวงตาสีเฮเซลลงมองหน้าจอ มันเป็นภาพเซลฟี่คู่กันระหว่างเพรากับผู้ชายหน้าตาดีสไตล์อิตาเลียนคนหนึ่ง

"คุณส่งรูปมาให้ผมหน่อย ผมจะลองส่งต่อไปให้พวกนักข่าวที่อิตาลีดู เพื่อจะมีใครพอหาข่าวอะไรได้ อย่างน้อยถ้าคิดว่าเป็นคนที่หาตัวไปงานนั้นได้ วงศ์นาก็แสบลง คอตเวลล์เป็นสปอนเซอร์งานนั้นด้วย หาข้อมูลไม่น่ายาก"

"ได้"

แพทริกทำตามทันที เพียงไม่นานหลังจากนั้นเซนก็ได้ยินเสียงเตือนว่ามีข้อความถูกส่งเข้ามาดังมาจากในอกเสื้อ หากเขาก็ไม่ได้หยิบมันออกมาดูและออกปากถาม

"ผมขอถามได้ไหมว่าถ้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วพวกคุณจะทำอะไรต่อ"

"ก็ต้องดูว่าอันตรายที่เกิดกับแพมคืออะไร แล้วมันจะลากยาวมาถึงอังกฤษไหม"

"มองในแง่ดีการที่แพมบอกคุณว่าจะกลับอังกฤษแปลว่าอยู่นี่อาจปลอดภัย แต่ใครจะรู้ ผมอยากแน่ใจว่าคนในครอบครัวผมจะปลอดภัยที่สุด" ลอร์ดฟิตซ์สตันบอก

เซนพยักหน้ารับ แต่ไม่ทันได้พูดอะไรพริ้มเพราก็เดินเข้ามาสมทบในวงสนทนา สีหน้าของหล่อนดูกังวลถึงไม่แน่ใจขณะมองสบตากับเขา

"แพมเพิ่งตื่นขึ้นมาคะ แล้วแกก็ถามهامิสเตอร์คอตเวลล์..."

พริ้มเพร่าเล่าว่าพอตื่นมาเพรตาก็ถามว่าเซนมาหรือยัง ชายหนุ่มฟังแล้วงุนงงหากก็เดาว่าอาจเป็นเพราะเขาเจอเธอเป็นคนทำๆ หรือไม่เธอก็อาจจะเริ่มจำอะไรได้ เนื่องจากพริ้มเพร่าบอกว่าก่อนหน้านี้เธอไม่ได้พูดถึง

เขาเลย ดังนั้นเขาจึงลุดตามสตรีสูงวัยไปหาเพราตาโดยดี

หญิงสาวกำลังนั่งอยู่บนเตียง ทำทางมึนงง แต่พอเธอหันมาเจอเขา
เดินเข้ามาในห้อง รอยยิ้มสดใสก็ปรากฏสว่างไสวบนดวงหน้าสวย

"ฉันรู้ว่าคุณต้องมา!"

พอเซนเดินมาหยุดตรงข้างเตียงบีบ มือเรียวที่ถูกพันไว้ด้วยผ้าบางๆ
ก็ยื่นมาหาเขาทันทีและยึดท่อนแขนแข็งแรงเอาไว้

"คุณเป็นไงบ้าง"

"ก็อย่างที่เห็น...แต่ทุกคนก็คงเล้าให้คุณพักผ่อนแล้วมั้ง" ดวงตาสีนิล
ตวัดไปมองครอบครัวแวนหนึ่งแล้วดึงความสนใจกลับมาหาเขาอีกรอบ
"คุณไม่ควรถามฉันด้วยท่าทางเย็นชาแบบนี้ะ คุณควรปลอบฉัน ขนาดฉัน
ยังไม่ว่าคุณสักคำที่คุณไม่ไปรับฉันที่โรม แถมมาช้าขนาดนี้"

ชายหนุ่มจ้องหน้าเพราตา พยายามทำความเข้าใจคำพูดของเธอ

"คุณจำเรื่องที่อิตาลีได้แล้วหรือ"

"ไม่ได้" เธอทำหน้ามู๋ "แต่ที่ฉันพูดมาทั้งหมดก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับ
เรื่องที่อิตาลีซะหน่อย"

"งั้นคุณก็จำไม่ได้ใช่ไหมว่าเราเจอกันที่อิตาลี" เขาถามต่ออย่างไม่รอช้า

"เจอกัน? หมายความว่า คุณไปอิตาลีด้วยหรือ" หญิงสาวเบิกตากว้าง
ดูประหลาดใจอย่างยิ่ง กระนั้นเซนก็ไม่ใส่ใจ

"ถ้าจำไม่ได้แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าผมควรไปรับคุณที่โรมล่ะ"

"ก็คุณเป็นแฟนฉันไงคะ" สายตาของเพราตาฉายแววงุนงง "ตามที่
แพทริกเล่าให้ฟังฉันหายตัวไปตั้งหลายวัน แถมมาเจออีกที่ฉันก็บาดเจ็บด้วย
คุณควรเป็นห่วงฉันไม่ใช่หรือ"

แค่ประโยคแรกประโยคเดียวก็เพียงพอจะทำให้คนฟังอึ้งแล้ว ไม่ใช่
แค่เซน หากยังรวมถึงสมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันที่ยืนล้อมเตียงอยู่ ทั้งสี่
ต่างจับจ้องคนเจ็บเป็นตาเดียว จากนั้นก็พร้อมใจกันเงยหน้าขึ้นส่งสายตา

กันไปมาโดยไม่ได้นัดหมาย เห็นได้ชัดว่าทั้งหมดต่างงุนงงพอกัน

"ความจำของคุณที่หายไปคือตั้งแต่ไปถึงอิตาลีใช่ไหม ก่อนหน้านั้นคุณจำได้ครบไม่ใช่หรือ" ในที่สุดเซนก็เป็นคนที่ยื่นกลับไปถามคนเจ็บ

"จำได้" เพราะตาพียุกหน้า หากเพียงอดีตใจต่อจากนั้นเธอก็ทำท่าเหมือนไม่แน่ใจ "คือฉันคิดว่าอย่างนั้นนะ ฉันจำได้ว่าไปเที่ยวโปรตุเกส สเปน..."

"แล้วเรื่องที่ยังกฤษฎะ" แพทริกโพล่งแทรกขึ้นมา

"ก็ต้องจำได้สิ" หญิงสาวหันไปมองพี่ชายต่างสายเลือดแบบงงๆ

"นั่นคุณจำอะไรเกี่ยวกับผมได้บ้าง" เซนดึงความสนใจของเธอกลับมาอีกครั้ง

"ก็...ไม่มาก มันไม่ค่อยปะติดปะต่อ" สีหน้าเธอเฉือนลงนิดหนึ่ง แล้วเธอก็ออกแรงบีบแขนเขาแน่นขึ้น "ฉันจำได้ว่าสำหรับเรามันค่อนข้าง อึม... ซับซ้อน แต่ฉันจำได้แน่ว่าฉันรักคุณ ถ้าฉันไม่ได้รักคุณจริงๆ ก็คงไม่รู้สึกร่าเอยากเจอคุณขนาดนี้ แล้วแค่คุณมายืนอยู่ใกล้ๆ ฉันก็รู้สึกปลอดภัยแล้วคือแบบถ้าไม่ได้เป็นแฟนกันอย่างน้อยก็ต้องดูๆ กันอยู่อะ ฉันจำได้ด้วยว่าเราไปงานเลี้ยงด้วยกัน ปกติฉันไม่ควรไปงานนอกจากแพทริกนะ"

"งานเลี้ยงไหน" เซนชักู้สึกว่าเส้นประสาทกำลังเขม็งเกลียว หลังจากที่ยกก่อนหน้านี้นั้นเริ่มตั้งตัวมาครู่หนึ่งแล้ว

"ฉันไม่แน่ใจ จำได้ว่าตัวเองใส่ชุดสีเขียวๆ ฟาง...แล้วเราก็จูบกันด้วย" สมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันทั้งสามจ้องเพราะตาเป็นตาเดียว สีหน้าตื่นตะลึงไปในทางเดียวกัน ขณะที่เจ้าตัวไม่ได้สนใจ ดวงตาสีนิลจ้องไปยังใบหน้าหล่อเหลาของหนุ่มคอดเวลล์ "เราเคยไปงานเลี้ยงด้วยกันแบบที่ฉันพูดจริงๆ ใช่ไหมคะ"

เซนสบตากับเธออย่างซึ้งใจ ก่อนที่เขาจะพยักหน้ารับ เพียงเท่านั้นเธอก็ยิ้มแต่อย่างมีความสุข ทว่าพอเธอเบนสายตากลับไปหาครอบครัวก็ต้องแปลกใจที่พวกเขาล้วนทำสีหน้าแปลกประหลาด

"ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ มีอะไรหรือเปล่า"

ก่อนที่ใครจะทันได้ตอบอะไร ประตูห้องก็ถูกเคาะ แล้วมันก็ถูกเปิดเข้ามาโดยบุรุษในชุดกาวน์และพยาบาล

"คนไข้ฟื้นแล้ว ขอคุณหมอตตรวจสักหน่อยนะคะ"

"ฉันเดี่ยวพวกเราไปรอข้างนอกนะ" แพทริกหันไปบอกหญิงสาวก่อนจะพยักพเยตีให้ทุกคนออกจากห้อง

"งานเลี้ยงที่คุณแพมพูดถึงคืองานที่อิตาลี"

เขนเปิดปากทันทีที่เขากับสมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันอีกสามคนหาที่ยืนคุยเหมาะๆ บริเวณโถงทางเดินของโรงพยาบาลได้แล้ว

"เออ ใช่ พยาบาลที่อิตาลีเอาชุดที่แพมใส่ในคืนนั้นมาให้ผม แต่ผมเห็นมันเปื้อนและขาดเลยทิ้งไป ชุดนั้นเป็นสีเขียวยๆ ฟ้ำๆ นี่แหละ" แพทริกทำท่านึกขึ้นได้

"ฉันแสดงว่าความจริงแล้วแพมก็พอจำเรื่องที่อิตาลีได้" ลอร์ดพิตซ์สตันลูบคางเบาๆ

"แต่ก็น่าจะจำได้แบบสับสน เพราะแพมคิดว่านั่นคือเรื่องที่ยังคงถูกซ่อนเป็นลูกชายออกความเห็น ดวงตาสีฟ้าเข้มเลื่อนไปมองเขน

"ความจริงตอนที่ผมเล่าเรื่องเกี่ยวกับงานเลี้ยงในอิตาลีให้ฟัง ผมไม่ได้เล่ารายละเอียดบางอย่าง" หนุมคอดเวลล์พ่นลมหายใจเบาๆ "คืนนั้นนอกจากคุณแพมเข้ามาขอความช่วยเหลือจากผม เธอยังขอให้ผมแสดงเป็นแฟนเธอแล้วก็จูบผมด้วย"

เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ สีหน้าของพวกพิตซ์สตันบ่งบอกถึงความมีนงนีกไม่ถึง ขณะที่เขนตั้งข้อสันนิษฐาน

"มันต้องมีเหตุผลที่เธออยากให้เราแสดงเป็นแฟน อาจจะเกี่ยวกับนายเปาโลอะไรนั่นก็ได้"

"เป็นไปได้" บุรุษสูงวัยพยักหน้ารับ

"อีกอย่างผมว่าเธออาจจะฝังใจกับความคิดหรือเหตุการณ์ในตอนนั้น พอสมองสับสนเลยเข้าใจว่าผมเป็นแฟนเธอ"

"นี่ก็เป็นไปได้เหมือนกัน" แพทริกเฝ้าริมฝีปาก

"แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดี" พรีมเพราก็กังวล "หมอบอกว่าไม่รู้ความจำที่หายไปจะกลับมาหรือเปล่า เราควรพูดความจริงกับแพมไหม แล้วเราควรพูดแคไหน ลำพังตอนนี้แพมก็ดูสับสนมากแล้ว ถ้าจู่ๆ ไปพูดเรื่องที่ขัดกับสิ่งที่แพมเชื่อทั้งหมดทันที มันจะส่งผลอะไรหรือเปล่า"

"บางที่อาจต้องลองปรึกษาหมอดู"

เซนยีนมองครอบครัวพิตซ์สตันที่กำลังเคร่งเครียด ไม่นึกเลยว่าจะกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของวงสนทนาไปด้วย และถึงจะไม่อยากเกี่ยวอย่างไร เขาก็คงต้องยอมเกี่ยว เขาไม่ใช่แฟนของเพราตา ไม่ใกล้เคียงสักนิด เขาจะปล่อยให้เธอเข้าใจผิดต่อไปไม่ได้

บทที่ 2

At sixes and sevens

สับสน

เพราะตานั่งกอดเข่าอยู่บนเก้าอี้นุ่มที่มีอายุนับร้อยปี สายตาทอดมองออกไปนอกหน้าต่างบานสูงที่ยามนี้มีเม็ดฝนเกาะพราว เธอออกจากโรงพยาบาลได้สามวันแล้ว และตอนนี้เธอก็กลับมาพักที่เพนตันฮอลล์ ที่พำนักของลอร์ดพิตซ์สตัน

เพนตันฮอลล์เป็นคฤหาสน์ที่มีอายุห้าร้อยกว่าปี เดิมเป็นสมบัติของราชวงศ์และมีการเปลี่ยนเจ้าของมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อราวสองสามร้อยปีก่อนบรรพบุรุษของพิตซ์สตันก็ได้ซื้อที่นี่ไว้ ผ่านมาอีกราวร้อยปีทายาทรุ่นเหลนก็ได้บรรดาศักดิ์เป็นบารอนพิตซ์สตัน ที่นี้จึงกลายเป็นที่พำนักของบารอนพิตซ์สตันสืบทอดต่อกันมาจนปัจจุบัน

ตอนนี้จอห์น พิตซ์สตันและพริ้มเพราะอาศัยอยู่ที่เพนตันฮอลล์เป็นหลัก แต่เนื่องจากคฤหาสน์โบราณนี้ตั้งอยู่ในเอสเซ็กซ์ มณฑลทางตะวันออกเฉียงเหนือของลอนดอน ถึงจะเป็นมณฑลที่อยู่ติดกับลอนดอนหากการเดินทางจากเพนตันฮอลล์เข้าเมืองหลวงก็ต้องใช้เวลาชั่วโมงกว่า พวกพิตซ์สตันเลยซื้อบ้านไว้ในลอนดอนอีกหลังเพื่อความสะดวก แพทริกทำงานอยู่ในลอนดอนเป็นหลัก บางสุดสัปดาห์จึงจะกลับมาที่เพนตันฮอลล์

เพราะตาเรียนมหาวิทยาลัยในลอนดอน แต่เธอก็ไม่ได้พักกับแพทริก เนื่องจากแม่เห็นว่าไม่เหมาะสม พรีมเพราะแต่งงานกับลอร์ดพีตซ์สตันตอนเธอเรียนไฮสกูล เธอไม่อยากจะย้ายโรงเรียนกลางคันเลยอยู่ที่ไทยจนจบไฮสกูล แล้วค่อยย้ายมาเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษ เรียกว่าจะมาเป็นน้องสาวของแพทริกเธอก็โตเป็นสาวแล้ว แกรมเธอเองก็ไม่ได้เปลี่ยนนามสกุลเป็นพีตซ์สตันด้วยซ้ำ ดังนั้นแม่เลยคิดว่าไหนๆ เธอโตพอแล้วก็ให้อยู่หอพักดีกว่า ซึ่งเธอก็ชอบความคิดนี้ด้วยเพราะเป็นอิสระดี กระนั้นเธอก็สนิทสนมกับแพทริกดี เพราะเขาไม่มีแฟนแล้วก็ลากเธอไปเป็นคู่ควงในงานเลี้ยงตลอด และเขาก็ปฏิบัติต่อเธออย่างพี่ชายกับน้องสาวด้วย เธอเลยนัดเจอกับเขาอยู่เรื่อยๆ จนถึงขั้นมีคนคิดว่าเธอจะพัฒนาจากน้องสาวไปเป็นคนรักของเขาทีเดียว

เมื่อสามสี่เดือนก่อนเพราะตาเพิ่งเรียนจบ เดิมเธอนัดกับจินตภา เพื่อนสนิทเอาไว้ว่าจะไปท่องเที่ยวยุโรปด้วยกัน แต่อีกฝ่ายดันขาหักเสียก่อน เธอเลยเป็นฝ่ายไปเยี่ยมเพื่อนที่เมืองไทย พอกลับมาอังกฤษเธอก็ตัดสินใจชะลอแผนการเที่ยวไปก่อน เนื่องจากพอไม่มีเพื่อนก็เท่ากับไม่มีคนหารค่าที่พัก เธอเลยทำงานหาเงินค่าเที่ยวเพิ่มโดยมารับจ๊อบเป็นไกด์อยู่ในเพนตันฮอลล์นี้เอง เพราะนอกจากตัวคุณหาสนแล้วในอาณาเขตของเพนตันฮอลล์ยังมีสวนที่สวยงามจนขึ้นชื่อและศูนย์วิจัยด้านพฤกษศาสตร์อยู่ด้วย เนื่องจากบารอนเมื่อสองรุ่นก่อนมีความสนใจด้านนี้เป็นพิเศษ ปัจจุบันทั้งสวนกับศูนย์วิจัยกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปแล้ว

หญิงสาวเริ่มออกเดินทางเมื่อเดือนก่อน ถ้าเป็นไปตามแผนเธอจะได้เที่ยวต่ออีกสามเดือนทีเดียว แต่เวลานี้เธอกลับมาที่เพนตันฮอลล์แล้วเป็นการกลับมาในสภาพที่บาดเจ็บ...และสับสน

ตอนนี้แผลที่ศีรษะของเธอดีขึ้นพอสมควร จากที่มีผ้าพันแผลพันจนเป็นผ้าโพกหัวก็เบาลงเหลือแค่ผ้าพันไม่กี่ชั้นเหมือนที่คาดผมแทน ทว่า

ทั้งที่อาการทางกายภาพของเธอดีขึ้นแล้ว ความทรงจำของเธอกลับยังแหงงวุ้น เช่นเดิม

เรื่องมันเริ่มจากการที่เธอตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาลในโรมพร้อมกับความสับสน กระทั่งชื่อตัวเองยังนึกไม่ออก พอหลับไปแล้วตื่นขึ้นมาอีกครั้งจึงพอจำอะไรได้บ้าง เธอเลยสามารถให้เบอร์ของแม่กับพยาบาลจนพวกเขาโทรตามครอบครัวของเธอได้ จากนั้นเธอก็ถูกย้ายกลับมาที่อังกฤษ ตอนมาถึงไม่มีอะไรต่างจากตอนที่เธออยู่อิตาลีมากนัก แต่พอนอนหลับไปจุ๋ง เธอก็เกิดจำเช่น คอตเวลล์ขึ้นมาได้เลยถามหาเขา... เพียงเพื่อจะพบกับความสับสนที่ทวีความรุนแรงขึ้นอีกระดับ

หลังจากที่กำลังคุยกันแล้วหมอกับพยาบาลเข้ามาขจัดจังหวะ พอเซนและครอบครัวของเธอกลับมาอีกที่พวกเขาก็ยังคงดูแปลกๆ ไม่ผิดจากตอนที่คุยกันก่อนหน้านั้น

'คุณแพม พังผมตี่ง นะ' เซนเป็นคนเปิดบทสนทนา 'นอกจากการโดนทำร้ายครั้งนี้จะทำให้คุณลืมบางเรื่องไปแล้วมันยังทำให้คุณสับสนด้วย... ความจริงแล้วผมกับคุณไม่ได้เป็นแฟนกันอย่างที่คุณเข้าใจ'

เพราะตาทำหน้าที่เหลือหลา เธอมองเขาด้วยความมึนงง หากเขาก็จ้องมาแน่นๆอย่างจะยืนยันคำพูด

'จึ้น...อย่างน้อยเราต้องดูๆ กันหรือชอบพอกันอยู่บ้างใช่ไหม'

'คุณบอกว่าจำได้ว่าเรื่องระหว่างเราซั้บซ้อ้น คุณจำรายละเอียดอะไรได้บ้าง' ชายหนุ่มไม่ตอบหากถามกลับ

'ก็เมื่อก่อนครอบครัวพวกเราไม่ค่อยถูกกัน แถมพี่ชายคุณก็มาทำให้เพื่อนฉันเสียใจ ฉันเคยตาพี่ชายคุณกลางงานเลี้ยงอะไรสักอย่างด้วย' เธอพิมพ์่าสายตาจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาคัล้ายไม่แน่ใจ พอเห็นเขาพยักหน้ารับคัล้ายจะบอกว่ามีเรื่องแบบที่เธอพูดเกิดขึ้นจริงเธอจึงมั่นใจขึ้นมาบ้างและพูดต่อ'แต่ตอนหลังฉันก็ไปขอโทษคุณใช้ไหม แล้วระหว่างพวกเราที่โอเคกันมากขึ้น'

'ใช่' อีกครั้งที่เซนพยักหน้ายอมรับ หากก็ยังคงถามต่อ 'แล้วคุณจำอะไรได้อีก'

'เราเริ่มรู้จักกันมากขึ้นแล้วก็ก๊ิกๆ กัน แต่ก็เหมือนออออๆ ออพๆ มีอะไรซักอย่างทำให้มันซับซ้อน...แต่ฉันนี่ก็ไม่ออก' เสียงเธอเบาลงในประโยคท้าย จากนั้นมือเธอก็ยกขึ้นมากุมศีรษะ ดวงตาหลุบต่ำ 'ความจำของฉันมันข้ามไปถึงตอนที่คุณเป็นแฟนฉันเลย'

'สรุปแล้วคุณจำเรื่องระหว่างเราไม่ได้เลยใช่ไหม'

'อือ' เพราะตาซ้อนสายตาขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้มีน้ำตาเอ่อคลอในหน่วยตาสีนิล 'แต่ฉันจำได้ว่าฉันไปงานกับคุณ แล้วฉันก็จูบกับคุณด้วย เราไม่ได้คบกันจริงหรอกคะ'

'อืม เราไม่ได้คบกัน' เซนยืนยันแล้วหยุดคิดหนึ่ง 'ส่วนเรื่องที่เราไปงานกับคุณนั้นเกิดที่อิตาลี เราเจอกันก่อนที่คุณจะโดนทำร้าย'

'คะ?' เธอเบิกตากว้าง

'คุณพูดอะไรแปลกๆ กับผม ทำนองว่าอยากให้ผมพาลับอังกฤษ ผมก็จะพาคคุณกลับ แต่คุณก็หายตัวไปก่อน มาได้ข่าวอีกทีก็คือคุณโดนทำร้ายแล้ว'

'หมายความว่าที่ฉันโดนทำร้ายอาจเป็นเพราะมีคนตั้งใจทำร้ายฉัน ไม่ใช่การชิงทรัพย์หรอกคะ'

'ถ้าตามที่คุณพูดกับผมก็น่าจะเป็นอย่างนั้น' เซนหันไปพยักพเอ็ดกับแพทริก ซึ่งฝ่ายหลังก็รีบยื่นมือถือมาให้เธอดู บนหน้าจอบปรากฏภาพเซลฟีของเธอที่ถ่ายคู่กับผู้ชายคนหนึ่ง...ที่เธอไม่รู้จัก

'แพมเป็นคนส่งรูปนี้ให้แม่ตอนไปถึงอิตาลีใหม่ๆ แพมบอกว่าผู้ชายคนนี้เป็นเพื่อนใหม่ชื่อเปาโล พอจำได้ไหมลูก' พริ้มเพราะเป็นคนถาม

เพราะตาจ้องภาพบนหน้าจอมือถือของแพทริกราวไม่เคยเห็น จู่ๆ เธอก็รู้สึกหัวใจโหวงในอกอย่างประหลาด แล้วเธอก็ส่ายหน้าเบาๆ พร้อมปฏิเสธ

เสียงแหบแห้ง

'แพมจำอะไรไม่ได้เลย'

'ไม่เป็นไร นี่ความทรงจำหนุกก็ค่อยๆ กลับมาจริงไหม อีกเดี๋ยวก็น่าจะกลับมาหมดนั่นแหละ' ลอร์ดพิตซ์สตันปลอบ

เพราะตาไม่ตอบ เธอเบือนหน้ากลับไปหาเซน ริมฝีปากขยับอย่างอยาก จะพูดอะไรบางอย่าง หากสุดท้ายเธอก็ไม่ได้ส่งเสียงออกไป... เธอไม่รู้จะพูดอะไร ในหัวของเธอมืดชั่งว้าง เหมือนไม่มีใครดึงเอาจิ๊กซอว์ออกไปจนทำให้ภาพนั้นไม่สมบูรณ์

ที่แย่ไปกว่านั้นคือเธอยังดูไม่ออกด้วยว่าในภาพที่อยู่ตรงหน้ามีจิ๊กซอว์ชิ้นไหนอยู่ผิดที่ผิดทาง หรือมีจิ๊กซอว์แปลกปลอมมาจากภาพอื่นมาปนอยู่บ้างไหม ความทรงจำของเธอสับสนไปหมด ที่สำคัญความทรงจำบางส่วนของเธอกลายเป็นของปลอมซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

เธอเชื่อว่าเซน คอตเวลล์เป็นแฟนของเธอ ทั้งที่มันไม่ใช่...

'ฉันรู้ว่าเธอไปขอโทษคุณเซน แล้วหลังจากนั้นเธอกับเขาก็คุยกันปกติ มีเจอกันตามงานบ้าง... แต่เธอไม่เคยเล่าเลยว่าเธอก็กิ๊กกับเขา' จินตนาบอกอย่างนั้นตอนคุยโทรศัพท์กันเมื่อวันก่อน 'หรือบางทีเธออาจจะไม่ได้เล่าให้ฉันฟัง...'

'แล้วฉันจะปิดบังเธอทำไม เราคุยกันทุกเรื่องไม่ใช่เหรอ ขนาดเธอยังเล่าเรื่องเธอกับคุณธามให้ฉันฟังเลย' เพราะตาตอบกลับเสียงแผ่ว

เธอรู้อัจฉกับจินตนาามาตั้งแต่เรียนเกรดหก หลังจากพรีมเพราะแต่งงานกับลอร์ดพิตซ์สตันแล้วเธอยังเรียนอยู่ที่เมืองไทยต่อ แม่ของเธอไปๆ มาๆ ระหว่างไทยกับอังกฤษ พอแม่ไม่อยู่ไทยเธอก็ไปอาศัยบ้านของเพื่อนอยู่บ้าง เป็นระยะ ระยะห่างเธอทั้งสองแทบเป็นพี่น้องกัน ถึงเวลานี้จะอยู่กันคนละซีกโลกแต่ความสัมพันธ์ยังคงเดิม พวกเขาอยุ่ติดต่อกันสม่ำเสมอ รวมถึงเล่าเรื่องสำคัญๆ ให้กันและกันฟังทุกเรื่อง... เรื่องนี้เธอแน่ใจ

เท่าที่ไล่เรียงกับหลายๆ คนดู ความทรงจำเก่าๆ ในช่วงนานกว่าหกเดือนของเธอยังอยู่ดี อย่างน้อยที่เธอพูดกับแต่ละคนไปก็ถูกต้องทั้งหมด แต่ความทรงจำในช่วงหกเดือนหลังนี้เองที่มีปัญหา ทำไมเธอถึงคิดว่าตนเองกำลังคุยๆ กับเซนอยู่ ทว่าเธอกลับนึกเรื่องราวระหว่างตนเองกับเขาแทบไม่ออกเลย เรียกว่าไม่มีหลักฐานสนับสนุนใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความเชื่อและความรู้สึกของเธอล้วนๆ

'หรือเธอจะแอบชอบเขาอยู่...?' จินตภาสันนิษฐาน

'ถึงเป็นอย่างนั้นฉันก็ต้องเล่าให้เธอฟังอยู่ดี'

'มันอาจจะฟังเริ่มไม่นานก็ได้...เราคุยกันทุกเรื่องก็จริง แต่หลังๆ นี้เราก็กไม่ถึงกับคุยกันบ่อยนะ ช่วงก่อนเธอจะไปเที่ยวเราไม่ค่อยได้คุยกันเพราะต่างคนต่างยุ่ง'

'ฉัน...ไม่รู้'

'ใจเย็นๆ หมอก็บอกไม่ใช่เพราะว่าเรื่องของสมองมันซับซ้อน บางทีมันก็ทำอะไรแปลกๆ ในแบบที่เราไม่เข้าใจ อีกไม่นานความจำของเธออาจจะกลับมา ตอนนี้รักษาตัวก่อนเถอะ อย่าเพิ่งคิดอะไรเลย' จินตภาปლობก่อนจะเสนอ 'ให้ฉันไปอยู่เป็นเพื่อนดีไหม'

'ยายบ้า! ไม่ต้อง กระจุกเฟิงประสานกันยังจะฝืนทำแกง หัดเดินอยู่ที่เมืองไทยนั้นแหละ นอกจากความจำหายแล้วฉันก็แค่หัวแตก ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก'

เพราะตาปฏิเสธเพื่อนแม้จะรู้แ่ใจว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น ถึงตอนนี้เธอก็ยังได้แต่นั่งเหม่อลอยและสับสน ไม่แน่ใจเลยสักนิดว่าสิ่งที่อยู่ในหัวนั้นเป็นของจริงหรือปลอม เธอเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองมาตั้งแต่จำความได้ หากเวลานี้เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะสามารถเชื่อตัวเองได้ไหม

ตั้งแต่วันที่เซนไปที่โรงพยาบาลเธอก็ไม่ได้พบกับเขาอีกเลย เขาไม่ได้ติดต่อมาแม้แต่ทางโทรศัพท์ที่ราวจะยืนยันว่าระหว่างเขากับเธอไม่มีสายสัมพันธ์

พิเศษใดๆ ถ้าหากเป็นอย่างนั้นแล้วทำไมเธอถึงยังไม่ยอมเลิกเชื่อ และที่สำคัญคือทำไมความรู้สึกของเธอจึงยังรุนแรงแบบนี้

มันรุนแรงเสียจนหญิงสาวไม่มีกำลังใจทำสิ่งอื่นใด ในใจมีเพียงความรู้สึกอยากพบเซน คอตเวลล์เท่านั้น...เขาไม่ใช่คนรักของเธอ แต่เธอกลับรู้สึกอยากเห็นหน้า อยากอยู่ใกล้ๆ เขา

เธอคิดถึงเซนเหลือเกิน คิดถึงโดยที่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องคิดถึงในเมื่อทุกคนก็พูดตรงกันว่าเธอไม่น่าจะรักเขาด้วยซ้ำ

ดวงหน้าสวยก้มลงไปวางอยู่ตรงกลางระหว่างสองเข่าที่ยกชันขึ้นสูง ขอบตาของเธอร้อนผ่าว แต่ก่อนที่ไอร้อนจะกลั่นตัวเป็นหยาดน้ำ เสียงของพริ้มเพราก็ลอยมา

"แพม เป็นอะไรลูก ปวดหัวหรือเปล่า"

"เปล่าค่ะ" เพราะตาเงยหน้าขึ้นช้าๆ แล้วมีนัยยะให้แม่ เธอทราบว่ามันเป็นห่วงเธอมาก "แพมแค่เบื่อกๆ เมื่อก่อนแพมก็ไม่ค่อยได้อยู่เฉยๆ แบบนี้...ใช่ไหมคะ"

"จ๊ะ แพมนะไฮเปอร์" พริ้มเพราพยักหน้ารับ สงสารลูกสาวเหลือเกิน การที่ความทรงจำหายไปทำให้ตอนนี้เธอกลายเป็นคนที่แทบไม่มั่นใจ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องตัวเอง "แพมหาคะไรทำไหมล่ะ เป็นไกด์เหมือนตอนเก็บเงินไปเที่ยวตีไหม"

"ดีเหมือนกันค่ะ แต่วันนี้คงไม่ทันแล้ว" หญิงสาวนึกถึงความตั้งใจของตนเองที่อยากทำงานในแกลลอรี่ศิลปะแล้วได้แต่ลอบทอดถอนใจในอก...ไม่รู้อีกนานเท่าไรเธอถึงจะกลับไปสานต่อความตั้งใจนั้นได้

"พรุ่งนี้ไงจ๊ะ วันนี้ก็พักไปก่อน เมื่อเช้ายังบ่นกับแม่ว่ารู้สึกตึงๆ ที่แผลไม่ใช่หรือไง"

คนเป็นลูกสาวพยักหน้าเชื่องช้า หากก็ยังคงเรื่องหงอยอยู่ดี นั่นทำให้พริ้มเพรายังสงสารลูกขึ้นไปอีก

"ถ้าเมื่อผมออกไปเดินเล่นในเมืองใหม่ละ ไม่ก็เอารถออกไปขับเล่นก็ได้ เมื่อจะไปเจอหมู่บ้านน่ารักๆ อีก"

นอกครัวเพนต์ฮอลล์เป็นเมือง เรียกว่าใช้รั้วร่วมกับบ้านของชาวเมืองเลยก็ได้ เวลาเราตาว่างๆ ก็จะชอบไปเดินเล่นในเมือง หรือไม่ก็เอารถที่แพทริกซื้อสะสมไว้ไปขับเล่นตามถนนชนบท หลายครั้งที่เธอขับจนไปเจอหมู่บ้านเล็กๆ น่ารักตามแบบฉบับชนบทอังกฤษซึ่งเธอโปรดปราน

"ก็น่าจะดีเหมือนกันละ" หญิงสาวพยักหน้ารับหลังจากนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ถ้านั่งอยู่เฉยๆ ก็คงได้แต่คิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย ออกไปเปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็น่าจะดีเหมือนกัน...

แล้วนี่จะเอาไงต่อ

เพราะต่ายเ็นมดตึกสูงรูปทรงหกเหลี่ยมที่ตั้งตระหง่านอยู่บนถนนฝั่งตรงข้าม คอดเวลล์คอร์ตเป็นตึกสำนักงานใหญ่ของคอดเวลล์กรุ๊ป เดิมมันชื่อดีนส์คอร์ต เป็นตึกสำนักงานจากยุคเจ็ดศุนย์ เมื่อก่อนคอดเวลล์เช่าพื้นที่ตึกนี้อยู่ แต่พอธุรกิจเฟื่องฟูก็ซื้อทั้งตึกแล้วปรับปรุงแบบยกเครื่องพร้อมเปลี่ยนชื่อใหม่ จากตึกที่ภายนอกเป็นหินอ่อนตัดแปะดูโบราณ เวลานี้มันกลายเป็นตึกสำนักงานผนังกระจกแสนทันสมัย แถมมีการเพิ่มจำนวนชั้นให้สีพื้นที่ใช้สอยมากขึ้นในความสูงเท่าเดิม

เมื่อสองชั่วโมงก่อนเพราะต่ายขับรถออกดีที่ที่ของแพทริกฝ่าสายฝนพรวดออกจากเพนต์ฮอลล์ ด้วยความเป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่พวกพิตซ์สตันจึงมีสมบัติเก่ามาก และปัจจุบันพวกเขาก็ยังทำให้มันงอกเงย พิตซ์สตันทำธุรกิจหลายอย่าง หลักๆ คือธุรกิจโรงแรม ทั้งที่เป็นโรงแรมของตัวเองและรับจ้างบริหาร ที่ลอร์ดพิตซ์สตันได้พบกับพริ้มเพราะเขาไปลงทุนธุรกิจโรงแรมที่เมืองไทยนี่เอง

แพทริกมีหัวด้านธุรกิจ เขาหาเงินเก่งมาก ส่วนหนึ่งของเงินที่เขาได้ก็

มาลงอยู่กับคอลเล็กชั่นรถซึ่งเขาซื้อสะสมไว้เนือง เขาสะสมทั้งรถคลาสสิก และรถสปอร์ตแรงๆ คอลเล็กชั่นของเขาใหญ่มากขนาดที่ต้องสร้างโรงรถใหม่ โดยเฉพาะ วันดีคืนดีก็ไปเข้าสนามแข่งแล้วขนรถไปขับเล่น แต่เขาก็ไม่ได้หวงรถเลย เขาบอกให้เธอเอาไปใช้ได้ตามสบาย แต่ด้วยราคาของพวกมันทำให้เธอไม่กล้ายุ่งกับรถส่วนใหญ่ของเขา ต่อให้เขาบอกว่าจะไม่โกรธถ้าเธอเอารถไปแล้วเกิดรอยขีดข่วนใดๆ ก็ตาม รถที่เธอกำลังขับมีอยู่ไม่กี่คัน หนึ่งในนั้นคืออดีตที่ทีสีขาวคันเล็กที่เธอขับอยู่ตอนนี้

ปกติเวลาขับรถเล่นเพราะตามักไม่มีจุดหมายปลายทางที่แน่ชัด เธอทำเหมือนมันเป็นการผจญภัยเล็กๆ ซึ่งมันก็สนุกดี แต่มบางครั้งเธอก็ได้เจอขุมสมบัติด้วย ไม่ว่าจะเป็นทีวีทัศนสวยๆ ที่ซ่อนอยู่ตามถนนเส้นเล็กๆ หรือกระทิงหมู่บ้านน่ารักๆ วันหนึ่งก็เช่นกัน เธอออกจากเพนต์ฮอลล์โดยไม่มีจุดหมายในใจ สองมือของเธอจับพวงมาลัยมัน ตามองถนน หากความคิดล่องลอยกว่าจะรู้ว่ากำลังอยู่บนถนนที่มุ่งหน้าไปยังลอนดอนก็เหลือระยะเวลาเดินทางอีกเพียงราวครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

หญิงสาวระบายนลมหายใจ หากก็ยังบังคับรถวิ่งต่อไปโดยไม่มีความคิดจะเลี้ยวกลับ ถ้าแม่รู้อาจไม่สบายใจ รวมถึงแพทริกกับพ่อของเขาด้วย แต่เมื่อเป็นอย่างนี้ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่าหัวใจของเธอต้องการอะไร และเธอมักจะเชื่อหัวใจของตัวเองเสมอ

อย่างน้อยเธอก็จำได้ว่ามันเป็นแบบนี้...

ส่วนเรื่องที่ไม่แน่ใจเลยก็คือตนเองไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของเซนจริงๆ หรือว่าอย่างไร

มือถือของเพรธาตาหายสาบสูญไปที่อิตาลี เธอจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรกับมัน หลังกลับมาถึงลอนดอนแล้วแพทริกก็เป็นธุระหามือถือเครื่องใหม่มาให้ ดีที่ความจำเกี่ยวกับไอทีและพาสเวิร์ดต่างๆ ของเธอยังอยู่ดี พอได้มือถือเครื่องใหม่มาเลยยังสามารถใช้แอปพลิเคชันต่างๆ ในไอทีเดิมได้ แต่เธอ

ไม่เห็นเบอร์โทรศัพท์ของเซน ไม่มีแม้แต่อีเมลและไอดีแชต พยานหลักฐานทั้งหมดทั้งมวลชี้ชัดว่าเธอไม่น่าจะมีความสัมพันธ์ใดๆ กับเซนไปมากกว่าคนรู้จัก ยกเว้นเพียงความจำกับความรู้สึกของเธอเองที่ยังติดด้าน สมองกับหัวใจของเธอยังเชื่อว่าเขาคือคนพิเศษ เวลานี้เธอรู้สึกเหมือนเป็นพวกหูหนวกตาบอด และเธอก็ไม่รู้จะแก้ไขมันอย่างไรเสียด้วย

แล้วตอนนี้หญิงสาวก็ได้แต่ยืนมองตึกเหมือนคนบ้า เธออยากเจอหน้าเซน ลักแวกก็ยิ่งดี ทว่าเธอกลับเข้าใกล้เขาได้มากที่สุดแค่นอนอยู่บนตึกที่เขาทำงานอยู่ ทั้งที่เธอเชื่อเหลือเกินว่าระหว่างเธอกับเขามีสายสัมพันธ์พิเศษต่อกัน

ช่างตลกสินดี!

เพราะตารู้สึกปวดแผลตรงศีรษะขึ้นมาเฉยๆ เธอเบนสายตาไปทางซ้าย พวกคอดเวลล์ซื้อตึกร้านค้าที่ตั้งอยู่ติดกันกับคอดเวลล์คอร์ตเอาไว้ว ด้วยจากนั้นก็ปรับปรุงเปลี่ยนร้านค้าเป็นห้องสมุดขนาดใหญ่ บนคาดฟ้าของห้องสมุดเชื่อมกับชั้นห้าของตึกสำนักงาน มันเป็นร้านกาแฟและมีสวนเล็กๆ ด้วย

ขึ้นไปที่นี่ดีไหม...

"มิสพิตซ์สตันหรือเปล่าครับ"

เสียงถามลอยเข้ามากระทบโสตประสาทแทบจะพร้อมๆ กับคำถามในหัว ดวงหน้าสวยหันไปมอง แล้วก็พบชายแปลกหน้าในชุดสูทเนียบ มือหนึ่งถือแก้วกาแฟ

"คะ" เพราะตาพยักหน้ารับ จริงอยู่ถึงเธอจะไม่ได้เปลี่ยนไปใช้นามสกุลพิตซ์สตันเหมือนแม่ แต่คนทั่วไปที่ไม่ได้เรียกเธอว่าแพมก็มักจะเรียกเธอว่ามิสพิตซ์สตันอยู่ดี... สำหรับคนตรงหน้าเธอไม่รู้จัก หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเธอคิดว่าไม่เคยพบเขามาก่อน

"ผมโจ วอร์ดครับ เป็นเลขานุการของคุณเซน"

เขายื่นมือมารอ เธอจึงเอื้อมมือออกไปจับ ดูเหมือนเธอจะไม่เคยรู้จัก

เขามาก่อนจริงๆ

"ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ"

"ไม่ทราบมีธุระอะไรที่ตึกคอตเวลล์หรือเปล่าครับ" โจธาม ที่ผ่านมา เขาเคยเห็นเพราตาแต่ในภาพข่าว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับเธอ...ปกติก็เชื่อว่าเขาจะทักคนในข่าวแบบนี้บ่อยๆ เพียงแต่เมื่อไม่นานมานี้เช่นเพิ่งสั่งงานเกี่ยวกับผู้หญิงตรงหน้าเขามากมาย อีกอย่างการที่เธอมาเยือนมอ คอตเวลล์คอร์ตแบบนี้ไม่น่าจะปกติเท่าไร

"ก็...ฉันแค่สงสัยว่าจะเจอคุณเช่นได้ไหม" หญิงสาวตัดสินใจพูดออกไปตรงๆ

"ฉันเดี๋ยวผมโทรเช็กให้หะครับว่าบอสออกจากห้องประชุมหรือยัง"

เพราตาแปลกใจนิดหน่อยกับข้อเสนอที่เขาหยิบยื่นให้ กระนั้นเธอก็ไม่ได้คัดค้าน อย่างไรเสียเธอขับรถมาถึงลอนดอนเพราะอยากพบเขาอยู่แล้ว...ขณะเดียวกันเธอก็อดสงสัยไม่ได้อยู่ที่ทำไมถึงยอมพาเธอไปเจอเจ้านายง่าย ๆ จะบอกว่าเธอเคยมาที่นี่ก็ไม่น่าใช่ เพราะเขาไม่เคยรู้จักเธอมาก่อนและเพิ่งแนะนำตัวให้เธอรูจักด้วยซ้ำ

หญิงสาวยื่นฟังบทสนทนาทางโทรศัพท์ของอีกฝ่ายเงียบๆ พอจะจับได้ว่าเจ้านายของเขาที่ปลายสายก็แปลกใจไม่น้อยที่รู้ว่าเธอมาหา แต่เพียงอึดใจถัดจากนั้นเขาก็ตั้งโทรศัพท์ออกจากข้างแก้มแล้วหันมาส่งยิ้มให้เธอ

"บอสเพิ่งออกจากห้องประชุมพอดีเลยครับ คุณขึ้นไปกับผมได้เลย"

หัวใจของเพราตาเต้นตึกตักจนเธอสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนตรงอกที่เดียวตอนที่ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นนี้ลิบเจ็ดของคอตเวลล์คอร์ต มันน่าประหลาดเธอบอกไม่ถูกด้วยซ้ำว่ากำลังตื่นเต้น ดีใจ หรืออะไรกันแน่

ลิฟต์ความเร็วสูงทำหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดี เพียงอึดใจมันก็พาสองหนุ่มสาวมาถึงจุดหมาย และเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ทั้งสองก็พบ

เซน คอตเวลล์ยืนรอกอยู่หน้าลิฟต์

"ผมนี่ว่าคุณไม่ได้อยู่บนตอม"

"ฉันเพิ่งขับรถมา" เพราะตากล่าวออกจากลิฟต์มายืนสบตากับชายหนุ่ม เขาไม่ได้ติดต่อนะ ดังนั้นเธอเลยไม่แน่ใจว่าเขารู้เรื่องที่เขาไม่ได้อยู่บนตอมมาจากไหน อาจเป็นแพทริกหรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้ในเมื่อเขาเป็นเจ้าของเครื่อง ลี้อย่างใหญ่

"มาหาผมถึงนี่มีอะไรหรือเปล่า"

"อยากเจอคุณ" หญิงสาวตอบสั้นๆ เท่าที่เธอจำได้เซนเป็นพวกหนึ่งๆ จนอาจเรียกว่าเย็นชา หากพอโดนเขาถามด้วยท่าทางเฉยเมยแบบนี้เธอก็อดรู้สึกน้อยใจขึ้นมาไม่ได้

"ขึ้นไปห้องผมกัน" เซนผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญ จากนั้นเขาก็ก้าวเดินไปพร้อมเธอ และไม่รู้ว่เพราะเขาจับได้ถึงอารมณ์ของเธอหรือเปล่านั้นเขาจึงไถ่ถามต่อ "ผลคุณเป็นไงบ้าง"

"แห้งแล้วค่ะ แต่ก็ยังปวดๆ ตึงๆ อยู่บ้าง"

"แล้วอย่างอื่นล่ะ"

"หมายถึงความจำของฉันหรือคะ...ยังจำได้เท่าเดิมเหมือนวันที่คุณไปเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลนั่นแหละค่ะ" เพราะตาทูดตึงๆ ใบหน้าหล่อเหลาหันมาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าจู่ๆ กระเพาะเจ้ากรรมของเธอก็ส่งเสียงจ๊อกดังลั่น เขาชะงัก เธอเองก็พลอยอึ้งไปด้วย

"นี่คุณกินข้าวเที่ยงหรือยัง"

"ยังค่ะ" เธอสัมผัสได้ถึงความร้อนที่เอ่อขึ้นมาเกาะสองแก้ม รู้สึกอับอายหน่อยๆ "ฉันว่าจะแวะหาอะไรกินกลางทาง แต่ไปๆ มาๆ ก็ขับรถยาวมาถึง ลอนดอนเลย"

"แล้วคุณไม่มี야ต้องกินหรือไง"

"มีค่ะ" เธอถอนหายใจเบาๆ

"อยากกินอะไรละ เต๋ยวให้โจสั่งให้" เซนถาม ครั้นเห็นเธอเงยหน้าขึ้นมองเขาเลยพูดต่อ "ถ้าคุณไม่ถือที่จะต้องกินในห้องทำงานของผม"

"ไม่ถือค่ะ" เพราะตาสายหน้าทันที

"โจ แนะนำเมนูให้คุณแพมที" หนุ่มหล่อคอตเวลล์หันไปสั่งเลขาฯ ที่เดินตามมาด้านหลัง ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบสนองด้วยการร่ายรายชื่อร้านอาหารในละแวกนี้ให้เธอฟังทันที

หญิงสาวฟังไปก็เหลือบมองเสี้ยวหน้าของเซนที่ตอนนี้หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดไป อันที่จริงเขาก็ไม่ได้เอ็นชากับเธอเท่าไหร่ บางทีในความทรงจำช่วงที่หายไปเขาอาจจะดีกับเธอแบบนี้ก็ได้ ถ้าเป็นแบบนี้มันก็ไม่ยากเลยที่เธอจะรู้สึกดีกับเขา

หรือว่าเธอจะแอบชอบเซนแล้วไม่ได้บอกให้จินตนาการจริงๆ...

เซนละสายตาดูจากหน้าจอบอร์ดคอมพิวเตอร์แล้วหันมองไปทางชุดโซฟาที่ตั้งอยู่ตรงมุมห้อง เพราะตานั่งอยู่ตรงนั้น กำลังจัดการชีสเบอร์เกอร์จากร้านดังใกล้ๆ คอตเวลล์คอร์ตซึ่งเป็นมือกลางวันของเธออยู่ ชีสเบอร์เกอร์ร้านนี้ไม่ใช่แค่มีชีสวางแปะอยู่ในชั้นเบอร์เกอร์ แต่ชีสนั้นเยิ้มแทบจะเรียกได้ว่าอาบเบอร์เกอร์ทั้งชิ้น กินทีมีอิมและปากก็เปราะเปื้อนไปหมด หากนอกจากเธอไม่มีปัญหาแล้วเธอยังดูชื่นชอบกับการเคี้ยวทั้งมือและปากด้วยชีสด้วย

ตั้งแต่กลับเข้าห้องทำงานมาเขาก็ุ่นวายอยู่กับการเคลียร์งาน ทั้งเซ็นเอกสารและคุยโทรศัพท์ ส่วนเธอก็อยู่ที่โซฟา หลังจากโทรไปบอกแพทริกว่าตอนนี้เธอมาอยู่ที่คอตเวลล์คอร์ตตามที่เขาแนะนำสั่งแล้วเธอก็นั่งเล่นมือถือไปเรื่อยจนกระทั่งใจเอาเบอร์เกอร์มาส่ง จากนั้นเธอก็นั่งกินเงียบๆ แต่หันไปมองที่เธอก็ดูมีความสุขกับการกินดี อย่างเช่นตอนนี้เธอก็กำลังดูดนิ้วที่ชุ่มด้วยชีส

ชายหนุ่มเพิ่งรู้สึกเพราะตาอย่างจริงจังไม่นานนี้ กระนั้นก็พูดได้ว่า

เห็นหน้าเห็นตากันมาหลายปีเพราะเธอออกงานเป็นคู่คองของแพทริกอยู่เรื่อยๆ และมันก็บ่อยพอจะ让她เห็นว่าเธอวางตัวได้ราวกับเป็นพิตซ์สตันแท้ๆ ที่เดียว ซึ่งแน่นอนว่าการที่เธอนั่งดูนักร้องชิสไม่ใช่ภาพที่แขกหรือในงานเลี้ยงต่างๆ จะได้เห็นแน่ ก็น่าคิดเหมือนกันว่าที่ตอนนี้เธอทำตัวตามสบายขนาดนี้เป็นเพราะ 'จำได้' ว่าสนิทกับเขาหรืออย่างไร

"งานเสร็จแล้วหรือคะ" หญิงสาวกำลังเก็บขยะลงถุงกระดาษ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่าเขาลุกเดินอ้อมโต๊ะทำงานตรงมา

"อืม แล้วคุณอยากได้อะไรอีกหรือเปล่า"

"ไม่ค่ะ" เธอปฏิเสธแล้วก็มลงหยิบทิชชูเปียกขึ้นมาเช็ดปากและมีอ จากนั้นก็ส่งยิ้มให้คนที่เดินมานั่งบนโซฟาเดี่ยวไว้ใกล้ๆ "ขอบคุณที่เลี้ยงมือกลางวันนะคะ"

"คุณไม่ควรมาลอนดอนคนเดียวโดยไม่บอกใคร" เซนตอบไปอีกทาง

"คุณพูดเหมือนแพทริกเต็มเลย" เพราะตาเหลือบตามองเพดาน "ฉันแค่ความจำหาย ไม่ได้พันเพื่อนซะหน่อย"

หลายวันมานี้ชายหนุ่มติดต่อแพทริกอยู่บ้าง เขาจึงพอจะรู้ข่าวอาการของเธอจากทนายพิตซ์สตัน และรู้ด้วยว่าเธอไปพำนักที่เพนตันฮอลล์แบบไม่มีกำหนด ดังนั้นตอนแรกเขาคงคิดว่าอาจมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง เธอเลยมาหาเขา แต่เอาเข้าจริงก็ดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น

ความจริงแล้วเขาไม่ค่อยชอบความคิดที่จะให้เธอตตามานั่งกินมือเพียงในห้องทำงานเท่าไร ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลเขาก็หลีกเลี่ยงไม่ยุ่งกับเธอเพราะไม่ยอมให้เธอสับสนไปมากกว่าที่เป็นอยู่ กระนั้นในเมื่อเธอมาอยู่ที่นี้แล้วก็ช่วยไม่ได้ เขาไม่อาจปล่อยให้เธอเดินไปบนถนนในลอนดอนตามลำพังตราบดีที่ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรกับเธอที่โรม ซึ่งเรื่องนี้ครอบคลุมพิตซ์สตันกับเขาเห็นพ้องต้องกันตั้งแต่ตอนอยู่ที่โรงพยาบาล

ส่วนตัวเขารู้สึกว่ามีส่วนต้องรับผิดชอบกับอาการบาดเจ็บของเธอต...

เธอมาขอความช่วยเหลือจากเขา แต่ตอนนั้นเขาไม่ได้สนใจเธอเท่าที่ควร แล้วเธอก็โดนทำร้ายจนบาดเจ็บ

"คุณลืมแล้วหรือว่าคุณโดนทำร้าย แคมตอนอยู่โรมคุณก็ขอความช่วยเหลือจากผมด้วย"

"ประโยชน์ก็เหมือนที่พี่ชายฉันพูดเหมือนกัน คุณกับแพทเริ่มเข้าหากันแล้วนะ" หญิงสาวแก้มงเหล่เช่น หากพอเห็นว่าเขาไม่มีทีท่าจะสนุกไปกับการล้อเล่นของเธอด้วยเลยเลิก "ฉันจำที่คุณเล่าได้ค่ะ แต่ที่นั่นไม่ใช่โรมนี่นา... หรือคุณรู้อะไรมากกว่าที่เล่าให้ฉันฟัง"

"เปล่า" เขาปฏิเสธ ไม่ได้โกหก ตอนนี้อย่างยิ่งสับสนหัวเป่าโลอยู่เลย ส่วนเรื่องที่เขาขอให้เขาแสดงเป็นแฟนกับรายละเอียดยางอย่างเขาจะไว้ไม่ได้พูดถึงเพราะพริ้มเพราขอไว้

'แค่การที่แพมเชื่อว่าคุณเป็นแฟนแก่แต่ความจริงไม่ใช่ก็คงสับสนมากพอแล้ว ยิ่งง้อค่อยๆ ให้แก่รู้ความจริงได้ไหมคะ ถ้าบอกทั้งหมดรวดเดียว แกอาจจะสติแตก เอาแค่ประเด็นที่สำคัญๆ ก่อน'

พูดตามตรงเช่นไม่ค่อยเข้าใจความคิดของหญิงสูงวัยเท่าไร เขาเห็นว่าควรระบอความจริงกับเพราตาทั้งหมดมากกว่า ทว่าในเมื่อท่านคือแม่ของหญิงสาว อีกทั้งเขาก็ถือว่าตนเองมีความผิดในเรื่องนี้ เมื่ออีกฝ่ายขออย่างนั้นเขาจึงยอมทำตาม ที่สำคัญเขาคิดว่าถึงความจำของเธอจะไม่กลับมาแต่เธอก็น่าจะสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่เขาเล่าให้ฟังบ้างอยู่ดี

"อยากเจอผมมีอะไรหรือเปล่า"

"ก็แค่อยากเจอ" เพราตาพึมพำ "คุณบอกว่าไม่ใช่แฟนของฉัน อะไรต่อมิอะไรก็ซีไปในทางนั้น แม้แต่ข่าวพวกเราไปงานด้วยกันยังไม่มีสักข่าว ฉันลองเสิร์ชดูแล้ว สมองฉันก็เข้าใจนะ แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงยังรู้สึกว่าคุณเป็นแฟนฉัน และฉันก็ไม่รู้จะแก้ความรู้สึกตัวเองยังไงเหมือนกัน"

"มันอาจเป็นเพราะก่อนโดนทำร้ายคุณเจอผมเป็นคนสุดท้ายก็ได้"

ชายหนุ่มบอกหลังจากเงยบไปอีตี่ใจ

"แพทริกก็พูดแบบนี้" เธอถอนหายใจ "แต่ถึงฉันจะรู้ว่ามันเป็นแบบนี้จริงฉันก็ทำอะไรกับความรู้สึกไม่ได้อยู่ดี วันนี้ฉันถึงกับขับรถมาหาคุณที่ลอนดอนแบบเกือบไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ"

เซนสบตากับเธอเงยบๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็เปิดปาก

"คุณรู้สึกรักผมจริงๆ เหรอ"

เพราะตาไม่ได้ตอบในทันที จู่ๆ เธอก็ยกตัวขึ้นจากโซฟาแล้วยื่นสองมือออกไปประคองใบหน้าหล่อเหลา พร้อมกับนั้นเธอก็ยื่นหน้าเข้าไปใกล้แบบไม่ให้เขาทันตั้งตัว แม้จะไม่ถึงขั้นปลายจมูกชนกันแต่ก็ใกล้พอที่เธอจะเห็นว่าดวงตาของเขาคือสีน้ำตาลอ่อนจางจนเกือบเป็นสีทองและล้อมกรอบด้วยวงแหวนสีเขียวเข้มจนกลายเป็นสีแบบที่เรียกกันว่าเฮเซล

สีตาของเซนสวยมาก หญิงสาวถอนหายใจออกมาก่อนจะปล่อยมือแล้วถอยกลับไปนั่งบนโซฟาตัวยาว...ปัญหาก็คือเธอจำไม่ได้เลยว่าเคยมองใบหน้านี้ใกล้ๆ หรือเคยเห็นแคตตี้แสนสวยของดวงตาเขาในระยะประชิดมาก่อน และเธอก็จำไม่ได้ด้วยว่าเคยสัมผัสเรือนผมสีน้ำตาลลอนดอร์ธรรมชาติแสนสวยของเขาด้วย

แน่ล่ะว่าเธอมีปัญหาเรื่องความจำ แต่ถ้าความรู้สึกที่มีต่อเขารุนแรงแบบนี้ เธอก็ควรจะจำรายละเอียดเกี่ยวกับเขาได้มากกว่านี้เหมือนกัน รวมถึงสิ่งละอันพันละน้อยอื่นๆ ด้วย

"มันกำลังคะ" เพราะตายอมตอบคำถามในที่สุด "ฉันรู้สึกว่าคุณอยากเห็นหน้าคุณ รู้สึกว่าอยู่กับคุณแล้วปลอดภัย แต่มันก็มีอะไรบางอย่างที่รบกวนใจฉันอยู่ด้วย ฉันคิดว่าอาจเป็นเพราะฉันจำอะไรเกี่ยวกับคุณแทบไม่ได้เลย...แต่ก็ไม่รู้เหมือนกัน"

เซนรับรู้ถึงความสับสนที่เจอไว้ด้วยความหงุดหงิดของเธอ มันไม่แปลกในเมื่อความทรงจำเธอมีปัญหา ส่วนตัวเขาเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไรเพราะเขา

ไม่ถนัดบทสนทนาในการทำงานนามธรรมอย่างเรื่องความรู้สึกเสียด้วย ดังนั้น เขาเลยเลือกจะเงียบ ปล่อยให้เธอนั่งมองดูจากร้านแฮมเบอร์เกอร์เหมือน จะทะเลาะกับมัน จนผ่านไปครึ่งชั่วโมง เธอก็หันมาถามแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

"คุณคิดว่าเป็นไปได้ไหมคะที่ก่อนหน้านี้ฉันอาจแอบชอบคุณอยู่"

"ผมไม่รู้...แต่คิดว่าไม่ละ" เซนตอบหลังจากอึ้งไปนิดหนึ่ง

"ถ้าเราไม่ได้เป็นอะไรกัน แล้วทำไมฉันถึงจูบคุณ...ปกติฉันไม่ใช่พวกที่จะจูบกับผู้ชายไปทั่ว ฉันแน่ใจเรื่องนี้มาก"

"ผมก็อยากรู้เหมือนกัน" ชายหนุ่มตอบตามตรง ความจริงเธอแค่พูด ขอให้เขาช่วยแสดงเป็นแฟนก็พอแล้ว เขาไม่เห็นความจำเป็นที่เธอจะต้องจูบเขาสักนิด จะว่าเธอแอบชอบเขาอยู่อย่างที่เธอตั้งข้อสังเกตเมื่อครู่... คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ

เพราะตามองหน้าหนึ่งๆ ของทายาทคอตเวลล์ เธอตระหนักว่าเขาไม่ได้ชอบเธอแม้แต่นิดเดียว และนั่นก็ก่อให้เกิดกระแสคลื่นที่รุนแรงในอกจนนำมาซึ่งรสขมปร่าในโพรงปาก

มันไม่ใช่ความผิดของเขาหรอก น่าจะเป็นเธอแหละที่เข้าใจผิดไปเอง...

"ฉันว่าฉันกลับดีกว่าละ"

"หมายถึงกลับเพนตันฮอลล์ กลับบ้านในลอนดอน หรือไปที่ไหน" ชายหนุ่มแปลกใจที่อยู่ดีๆ เธอก็บอกจะกลับ กระนั้นเขาก็ไม่ได้คัดค้าน

"แพทริกบอกให้ฉันไปหาเขาก่อน"

แวบหนึ่งที่หญิงสาวคิดขึ้นมาว่าเขาดูเต็มใจให้เธอกลับอย่างยิ่ง แล้วแวบต่อมาเธอก็รีบับัดความน้อยใจที่ทำท่าจะเอ่อขึ้นมาทิ้งไป...เท่าที่ปะติดปะต่อได้เธอกับเขาน่าจะเป็นเพียงเพื่อนห่างๆ หรืออาจเป็นเพียงคนรู้จักด้วยซ้ำ ดังนั้นเธอก็ไม่ควรจะเก็บมาคิด ที่เธอควรทำคือการสะกดตัวเองให้ยอมรับความจริงให้เร็วที่สุดมากกว่า

"เขาอยู่ออฟฟิศใหม่ ก็ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไร คุณจะเดินไปหรือยังไง"

"คิดว่ามันจะ ขี้เกียจไปหาที่จอดรถใหม่"

"นั่นเดี๋ยวผมพาคนเดินไปส่งคุณ"

เพราะตามองไปหน้าหล่อเหลาก่อนจะหัวเราะฝืดๆ ออกมา

"ตอนนี้คุณเข้าชากับแพทริกจริงๆ ด้วย อย่างน้อยที่ฉันโดนทำร้ายก็
คุณมีประโยชน์ดีเหมือนกัน"

"เดิมผมก็ไม่ได้มีปัญหากับเขาอยู่แล้ว" เซนบอกเรียบๆ ก่อนที่เขาจะ
ลุกจากโซฟาเดินไปเปิดประตูออกจากห้อง

จะบอกว่าแพทริกมีปัญหากับคอดเวลล์เองว่านี่เถอะ หญิงสาวเอน
ศีรษะพิงขอบผนังโซฟา มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มแค้นส่งให้เพดานสีขาว
ที่ตัดขอบด้วยสีดำ ขณะเดียวกันในใจของเธอก็รู้สึกเศร้าอย่างบอกไม่ถูก

"เดี๋ยวผมจะให้ รปภ. เดินไปส่งคุณนะ" เซนกลับเข้ามาในห้องทำงาน
อีกครั้ง เธอเลยตั้งศีรษะตรงแล้วหยิบกระเป๋าสะพายกับถุงขยะก่อนจะลุกขึ้น

"ขอบคุณค่ะ"

"คงต้องรออีกสักพัก คุณนั่งรอในห้องนี้ได้"

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไปรอข้างนอกดีกว่า" หญิงสาวไม่รับข้อเสนอ "ขอบคุณ
อีกครั้งที่เลี้ยงมือกลางวันและสละเวลานะคะ"

"ไม่เป็นไร แต่ตราบดีที่เรื่องที่โรมยังไม่เคลียร์คุณอย่าไปไหนมาไหน
คนเดียวแบบไม่บอกใครอย่างนี้อีกก็พอ"

"ฉันก็คงไม่ทำแบบนี้แล้วละค่ะ" เพราะตานิ่งไปนิดหนึ่งแล้วจึงพูดต่อ
"ความจริงเรื่องทั้งหมดมันแทบไม่เกี่ยวข้องกับคุณเลย ฉันก็แค่ไปขอความ
ช่วยเหลือจากคุณ และคุณก็บอกว่าตั้งใจจะพาฉันกลับอังกฤษแล้วแต่ฉัน
หายตัวไปก่อนเอง หลังจากนั้นฉันเลยตั้งใจว่าจะไม่มารบกวนคุณแล้วละค่ะ
ยังไงก็ขอบคุณอีกครั้งนะคะ"

พอพูดจบหญิงสาวก็คอมศีรษะลงน้อยๆ เป็นเชิงลา จากนั้นเธอก็เดิน

ผ่านหน้าเซนออกจากห้องไปเงียบบๆ ดวงตาคมมองตามไป เขาไม่ได้รังเกียจเธอ แต่พูดตามตรง การอยู่ในสภาพ 'แฟนมโน' ของเธอก็ทำให้เขาอึดอัดอยู่บ้างเหมือนกัน เมื่อเธอตัดสินใจแบบนี้ก็ถือว่าดีแล้ว หลังจากนั้นเขาจะยังตามเรื่องเพื่อนปริศนาที่ชื่อเปาโลของเธอต่อ ได้เรื่องเมื่อไหร่ก็ถือว่าเขารับผิดชอบที่ช่วยเหลือเธอไม่ตีพ้อเรียบบร้อย หลังจากนั้นก็ให้พวกพิตซ์สตันจัดการต่อเองน่าจะดีที่สุด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622443.html>